

За първи път този документ е издаден в Мадрид под наслов *La Lucha por el Poder Mundial* („Борбата за световна власт“). Названието „Червената Симфония (*Simfonia en Rojo Mayor*)“ е дадено от испанския издател *Mauricio Carlavilla*, който, заедно с уводните пояснения на доктор Ландовски, издал протоколите от разпита на Кръстьо Раковски в Испания през 1949 г.. Ето как той обяснява произхода на документа: „Тази книга е резултат от превода на няколко тетрадки, намерени върху трупа на доктор Ландовски, в дома му, в Ленинград, от един испански доброволец (на Източния фронт). Той ги донесе при нас. Ние дълго работихме върху записките - няколко години. Не бяхме уверени, че въобще ще ни се удаде да ги публикуваме. Дотолкова са необичайни и невероятни неговите (на Раковски) последни заключения, ако всичко разказано не съвпаднаше с реалните факти.“

Кристиян Егорович Раковски (Кръстьо Георгиев Раковски) е „български революционер“, роден през 1873 г. в... Котел. Град Котел и името Георгиев Раковски са вкарани в употреба с цел връзка с родения в това възрожденско селище прочут национал-революционер Георги Стойков (Сава) Раковски. Истинското име на болшевика не е Кръстьо Георгиев Станчев, а е Хаим Раковер*. Роден е в Северна Добруджа. През 1936 г. е арестуван по заповед на Сталин. Две години след това, по време на т. нар. Сталински чистки в партията, е осъден на 20 години затвор за организиране на „антисъветски, дяснотроцкистки блок“. Официално се твърди, че през 1941 г. бил съден повторно и получил смъртна присъда. Тя била изпълнена на 11 септември 1941 г. в околностите на гр. Орел. Документ, удостоверяващ, че това е станало липсва. В Русия се разпространява версия, според която Раковски е назначен за таен съветник на Сталин. Починал през 1958 г. от естествена смърт.

Доктор Ландовски - евреин от Полша, живял в Русия. Баща му е полковник от Руската императорска армия, разстрелян от болшевиките през 1917 г. Ландовски завършил медицински институт в Русия преди революцията, след което още две години учил в Сорбоната, в Париж. Той свободно се изразявал на френски. Изучил влиянието на наркотиците върху организма, за да помогне на хирурзите при операции. Бидейки талантлив лекар, Ландовски провеждал експерименти и получил известни положителни резултати. Но след революцията, заедно със семейството си той живеел в нищета, като работел на случайни места. Нямайки възможност да публикува, той разрешил на по-успял негов колега да публикува неговите изследвания, под свое име. След което,

НКВД се заинтересовало от тези изследвания. Настанили Ландовски в една химическа лаборатория на НКВД край Москва. Там той живеел и работел за своите хазаи. Той присъствал при разпитите, и имал мъжеството да прави записи на това, което виждал, и криел записките и копията от документи в кухите крака на своята маса, в химическата лаборатория. Живял е някъде до началото на войната. Как се е озовал в Ленинград и как е бил убит, не е известно.

«Гаврила Гаврилович Кузмин» (Габриел) – следовател.

Всъщност този човек, под името Рене Дювал, е евреин от Франция. Той бил син на милионер, красив и талантлив. Учил във Франция. Овдовялата му майка го обожавала. Но младежът се увлякъл по комунистическата пропаганда и бил завербуван от ОГПУ. Предложили му да учи в Москва и той се съгласил. Изкарал една от школите на ОГПУ и станал чуждестранен агент. Когато поискал да промени решението си, било вече късно.

Разпитът на Раковски се провеждал на френски, понеже за него било по-лесно да говори на френски. Разпитът се записвал зад стената от техник, който не разбирал френски. След това Ландовски превеждал протокола на руски, правейки две копия за началствата. Но тайно правел и едно копие за себе си.

ЧЕРВЕНА СИМФОНИЯ

Протоколите от разпитите на Кристиан (Кръстьо) Раковски по време на следствието в НКВД – януари 1938 г.

Върнах се в лабораторията. Нервите ми играеха, и си предписах пълна почивка. Лежа в леглото почти по цял ден. «Гаврила Гавриич Кузмин» пита за мен всеки ден. Мина седмица и се появи "Гаврила Гаврилич". Намерих го в оптимистично настроение, беше енергичен и пълен с ентузиазъм. Но изблиците на щастие, които понякога озаряваха лицето му, после изчезнаха завинаги. Изглеждаше, че той иска да отхвърли това, което го мъчеше по време на напрегнатата му работа. След обяда, той ми каза:

– Имаме гост.

– Кой е? – Попитах.

– Раковски, бившия посланик в Париж.

– Познавам го.

– Той е един от тези, които ти посочих онази нощ; бивш посланик в Лондон и Париж... Разбира се, голям приятел на вашия познат Навачин... Да, този човек е под мое разпореждане. Той е при нас. С него добре се отнасят и го наблюдават. Ти ще го видиш.

– Аз ли, защо? Ти знаеш, че аз не се интересувам от всичко това. Ще ти бъда задължен, ако не ме замесваш. Нервната ми система и така е на предела.

– Не се безпокой. Никой не се готви да употребява сила. Този човек отдавна е сломен. Никакво насилие. Трябва само да му се дадат малко лекарства. Ще ти

донеса инструкциите. Те са от Левин, който до сега ни помага със своя опит. (Бившият личен лекар, който отровил Ленин, по заповед на Троцки, съден заедно с Раковски). В лабораторията имаме нужното ни вълшебно лекарство.

– Вярваш ли в това?

– Казвам ти го в символична форма. Раковски е съгласен да каже всичко. Ние предварително говорихме с него, и резултатите бяха не лоши.

– Тогава защо ви е нужно вълшебно лекарство?

– Ще видиш, докторе, ще видиш. Това просто е малка мярка за предпазливост, подсказана ни от професионалния опит на доктор Левин. Това ще ни помогне, нашият подопечен да не падне духом, а през цялото време да е в тонус и настроен оптимистически. Той вече счита шансовете, да си спаси живота, за достатъчно големи. Това ни трябва. А след това е нужно той да не губи тази вяра, иначе ще му пропадне цялата способност за мислене, а на нас ни трябва обратното, да усилим тази му способност. Левин вече постигна при него това чувство, както го наричат: състояние на бодрост и тонус.

– Какво е това, нещо като хипноза ли?

– Да, само че без сънливост, по скоро - допинг.

– И аз трябва да измисля лекарство за това? Мисля, че надценявате възможностите ми. Това не го мога.

– Да, но трябва да измислите нещо, докторе; що се отнася до доктор Левин, той твърди, че проблема вече е решен.

– Макар че, той винаги е оставял у мен впечатление, че е шарлатанин.

– Може и да е, но все пак, мисля че лекарството, което той спомена, ако и да не е толкова ефективно, колкото той обеща, пак ще ни помогне да постигнем нужния ефект. На нас не ни е нужно чудо. Алкохол ние не употребяваме. Той кара хората да говорят празни приказки. Защо някоя друга субстанция да не може да стимулира хората да говорят истината! Въобще, доктор Левин разказа за успешни случаи на употреба.

– Защо не искате той (д-р Левин) сам да вземе участие във вашия експеримент още веднъж? Или ще откаже да се подчини?

– Не, той даже би искал. Той иска да запази или да продължи живота си. Но самият аз не искам повече да се ползвам от неговите услуги. Той не трябва да знае това, което ще разкаже Раковски. Нито той, нито който и да е друг.

– Тогава защо аз?

– Ти си друга работа. Ти си дълбоко порядъчен човек. А аз не съм Диоген да тичам по заснежените простори на СССР, опитвайки се да си намеря друг лекар.

– Благодаря, но аз мисля, че моята честност...

– Да, докторе, вие ще кажете, че ние използваме вашата честност за нашите тъмни дела. Да, така е, но това е само от вашата абсурдна гледна точка. А на кого са нужни абсурдности днес? Например, такава абсурдност, като вашата честност? Вие винаги говорите за това, какво ви харесва на вас, и какво, всъщност, ще стане. Вие трябва само да ми отмерите правилната доза лекарство, което ми даде доктор Левин. На нас ни е нужно, той да не е сънлив и в същото време да не е прекалено възбуден. Нужно ни е само, той през цялото време да е в тонус.

– Е, ако това е всичко...

– Име още, туй - онуй. А сега сериозно. Хубавичко прегледай инструкциите на Левин, обмисли и приспособи всичко конкретно за състоянието на пациента. Имаш време до довечера. Можеш да преглеждаш Раковски, колкото си искаш. За сега, това е всичко. Не можеш да повярваш, колко ми се спи. Трябва да поспя няколко часа. Ако нищо извънредно не се случи, то бих молил да не ме безпокоите. След обяда почини и ти, защото, след това може и да няма спане.

Инструкциите на д-р Левин бяха кратки, но ясни и изчерпателни. Аз без усилия се сдобих с лекарството. То се дава в милиграми и беше на таблетки. Пробвах ги, и те бързо се разтвориха във вода, и още по-добре, в алкохол. Съставът на таблетките не бе указан, и аз реших да му направя анализ по-късно, когато имам време. Без съмнение, това лекарство беше от репертоара на техния специалист Луменщадт, ученият, за когото Левин спомена, при нашата първа среща. Не мисля, че това беше нещо необикновено. Навярно, в основата пак е опиумно вещество, по-силно от тебаина. На мен ми бяха добре познати повече от 19 вида подобни лекарства. Бях удовлетворен от чисто медицинските аспекти в моята работа. Макар че моя труд вървеше в друго направление, аз много добре се ориентирах в психотропните вещества. Помня, как Левин ми разказа за дестилирането на рядък вид растение Indian Hemp (коноп). Ще ми се наложи да си имам работа с опиум и хашиш, за да проникна в тайната на това прехвалено лекарство. Бих поработил по-подробно със съставките на това вещество, притежаващо такива "чудесни" свойства. Няма нищо невъзможно, когато имаш маса време и неограничената поддръжка на НКВД. Надявах се в тези резултати да открия ново средство против болката. Но не можех да се отпускам в своите мечтания. Трябваше да се концентрирам в задачата, каква доза да дам на Раковски. В съответствие с инструкциите на Левин, една таблетка е напълно достатъчна за постигане на желания ефект. Левин предупреди, обаче, че ако пациентът има даже и най-лека сърдечна недостатъчност, ще настъпи сънливост, чак до пълна летаргия, и ползата от пациента ще е никаква. Трябваше да прегледам Раковски. Той беше вече достатъчно възрастен човек, за да има, естествено, проблеми със сърцето. И в допълнение, целият този живот и сътресения, напоследък: арест, разпити.

Отложих прегледа за след обяд и отработвах двата варианта: ако Гаврил Гаврилич каже на пациента за лекарството, и втори вариант: ако нищо не му каже. И в двата случая нямаше нужда от допълнителни специалисти. След обяд тръгнах към Раковски. Държаха го в подземие, охранявана от един човек. От обзавеждането там имаше само малка масичка, нар и още една масичка. Когато влязох, Раковски седеше. Той стана незабавно. Гледаше ме напрегнато, и аз видях в очите му съмнение, а може би и страх. Наредих на охраняващия да донесе стол и да ни остави сами. Седнах и помолих арестанта, също да седне. Беше около 50 годишен. Среден ръст, отпред плешив, с голям и месест нос. Възможно е в младостта си да е бил красив. Чертите му не бяха типично семитски, но произходът му не предизвикваше съмнения.

Вероятно е бил дебел, но на този режим цялата му кожа бе провиснала, включително и на лицето и врата. Да, лубянската диета явно беше недостатъчна за бившия посланик в Париж.

– Пушите ли? – Попитах, отваряйки табакерата, за да го предразположа някак си към мен.

– Отказах пушенето, за да запазя здравето си, – каза той, с приятен тон.

– Във всеки случай, благодаря. Мисля, че това ми помогна да се отърва от проблема със стомаха.

Той запуши. Пушеше тихо и сковано, но не без елегантност.

– Аз съм лекар, – представих се аз.

– Да, зная, – каза той с потрепващ глас.

– Дойдох да се запозная с вашето здраве. Как се чувствате? Не сте ли болен?

– Не, нищо ми няма.

– Уверен ли сте? Как е сърцето ви?

– Благодарение на принудителната диета, нямам никакви симптоми извън нормите.

– Но някои от тях не могат да бъдат забелязани от пациента, а само от лекар.

– Аз самият съм лекар, – прекъсна ме той.

– Лекар? – Възкликнах аз, изненадан.

– Не знаехте ли?

– Да, никой не ми каза. поздравявам ви. Ще ми бъде приятно да помогна на колега, а може би и съкурсник. Къде учихте? В Москва или в Петербург?

– Не, в това време не бях руски поданик. Учих в Нанси и Монпелие. В последния и завърших обучението си.

– Това означава, че ние може и да сме учили по едно и също време? Аз изкарах няколко курса в Париж. Вие французин ли бяхте.

– Трябваше да получа гражданство. Роден съм в България, но после, без мое разрешение, ме превърнаха в румънец. Живеех в провинция Добруджа, където съм се и родил, но след мирния договор това място отиде към Румъния.

– Позволете да преслушам гърдите ви, – и сложих стетоскопа в ушите си. Той свали своята прокъсана рубашка и стана. Преслушах го. Нямахше нищо необичайно.

– Мисля че трябва малко да подхраним сърцето.

- Само сърцето ли, другарю? – Попита той иронично.
- Да, така мисля, – казах аз, без да показвам че съм забелязал иронията. Мисля че вашата диета трябва само малко да бъде подсилена.
- Може ли да се преслушам сам?
- Заповядайте. – И му подадох стетоскопа. Той бързо се прослуша.
- Очаквах състоянието ми да е по-лошо. Може ли да се облека?
- Разбира се, хайде да стигнем до съгласие. Ще имате ли нещо против за няколко капки дигиталис? Как мислите?
- Мислите ли, че е необходимо? Аз мисля, че сърцето ми и така ще преживее тези няколко дни или месеци, които са ми останали.
- Аз не мисля така. Аз мисля, че вие ще живеете доста по-дълго.
- Не ме разстройвайте колега. Ще живея по дълго! Следствието не може да продължава безконечно. И после, покой... – И когато каза това, за покоя, на лицето му се появи, едва ли не, щастие. Аз настръхнах. Това желание за смърт, което прочетох в очите му, ме смути. Почувствах състрадание към него и ми се прииска да го поободря.
- Вие не ме разбрахте, другарю. Аз имах предвид завършването на вашето дело. Не е задължително то да завърши зле за вас. Ето, например, вас са ви превели тук. Към вас сега се ли отнасят добре, нали?
- Това да... А по отношение на другото, не зная... – Дадох му още една цигара и добавих.
- Надявайте се. От моя страна, доколкото мога, ще направя всичко, за да няма вредни последствия. Ще започна незабавно да ви подхранвам допълнително, но не съвсем, предвид стомаха ви. Ще започнем с млечна диета, а после ще добавим нещо по-съществено. Веднага ще се разпоредя. Можете да пушите... вземете няколко... – И му оставих, каквото бе останало в пакета. Извиках охраната и му заповядах да дава на следствия да пуши, когато поиска. И преди да си тръгна, да почина, заповядах да дават на Раковски по половин литър мляко на ден, със захар.

Готвехме се за срещата с Раковски, насрочена за полунощ. Нейният дружески характер бе подчертан и в най-малките детайли. Стаята бе добре затоплена. В камината гореше огън, меко осветление. Не голяма но добра вечеря. Прекрасен избор от вина. Всичко бе научно подбрано.

– Като за влюбени – вметна "Гаврил Гаврилич". Това бе главната ми задача. Ако всичко мине отлично, "Гаврил Гаврилич" очакваше добри резултати още от първата беседа. Той бе отпочинал и в добра форма. На мен ми беше интересно, как ще се справя с Раковски, който изглеждаше доста опитен опонент.

Пред горящата камина бяха поместени три големи меки кресла. Най-близо до вратата бе моето кресло. Раковски трябваше да седи в средата. "Гаврил

Гаврилич" беше трети и демонстрираше прекрасно настроение, макар че бе облечен в чисто руска бела рубашка.

Удари полунощ и те доведоха при нас следствия. Бяха му дали прилично облекло, и беше чисто обръснат. И въобще, той изглеждаше доста по-добре.

Той се извини, че не може да изпие повече от една чаша, поради проблеми със стомаха. А понеже аз не бях сложил таблетка в тази чаша, съжалих за това.

Разговорът започна с баналности. «Гаврила Гаврилич» (Габриел) знаеше, че Раковски разговаря по-добре на френски и мина на френски език. Имаше намеци за миналото. Стана ясно, че Раковски е специалист в професионален разговор. Речта му беше ясна и елегантна, и даже с илюстрации (с декорации). Той бе ерудиран и цитираше точно и акуратно. Той говореше за многочислените си изгнания и бягства, за Ленин, Плеханов, Роза Люксембург; и разказа, че когато бил момче, си разменили ръкостискания със самия Фридрих Енгелс.

Пиехме уиски. След като «Гаврила Гаврилич» му даде възможност да разказва около половин час, аз, като че случайно, попитах:

– Да добавя ли още газирано?

– Да – отвърна той, мислейки си за свои неща.

Направих напитката и сложих в нея таблетка. Отначало дадох на «Гаврила Гаврилич» уиски, правейки му знак, че всичко е нормално. Подадох на Раковски чашата, и сам започнах да пия от своята. И той започна да я надига.

– Браво – казах на себе си, и започнах да гледам огъня в камината.

Преди «Гаврила Гаврилич» да мине на главната тема, разговора също бе дълъг и много интересен.

Аз имам официално копие от разпита на подсъдимия Христиан (Хаим) Георгиевич Раковски, от следователя «Гаврила Гаврилич Кузмин», от 26 януари 1938 година.

Кузмин: – Както се и уговорихме на Лубянка, аз ви давам последен шанс. Вашето присъствие тук, означава че аз съм удържал на думата си. Да видим, дали вие няма да ни мамите.

Раковски: – На мен това съвсем не ми е нужно.

Кузмин: – Както се и уговорихме на Лубянка, аз ви давам последен шанс. Вашето присъствие тук, означава че аз съм удържал на думата си. Да видим, дали вие няма да ни мамите.

Раковски: – На мен това съвсем не ми е нужно.

К. – Но преди всичко, леко предупреждение. На нас ни е нужна реалната истина. На нас не ни трябва "официалната истина", която е достатъчна за обвинението. Изискванията на международната политика ни принуждават да крием пълната истина, реалната истина. Правителствата и населението трябва да получат тази истина, която те трябва да знаят. Но този, който е длъжен да знае всичко, Сталин, трябва да знае и това. Каквото и да кажете тук, положението ви няма да стане по-лошо. И обратното, вашата искреност може само да подобри положението ви. Ще имате възможност да запазите живота си, който за сега е изгубен. Така че, предупредил съм ви. Сега да погледнем: Вие

всички твърдите, че сте хитлерови агенти и получавате пари от Гестапо или ОКВ (Oberkommando der Wehrmacht). Така ли е?

Р. – Да.

К. – Значи вие сте хитлерови агенти?

Р. – Да.

К. – Не, Раковски, не. Кажете ми истината, а не това, което съдът иска от вас.

Р. – Ние не сме шпиони на Хитлер. Ние ненавиждаме Хитлер, така, както и вие, или като самият Сталин; може би и повече. Но това е много сложен въпрос...

К. – Ще ви помогна... Случайно и аз зная това- онова. Вие сте троцкисти, имате контакти с германския Генерален Щаб. Така ли е?

Р. – Да.

К. – От колко време?

Р. – Не зная точно, но скоро след падането на Троцки. Естествено, преди идването на власт, на Хитлер.

К. – Затова, нека бъдем по-точни. Вие не сте били личен агент на Хитлер или на режима му?

Р. – В никакъв случай.

К. – Като обикновени шпиони, за пари?

Р. – Какви пари? Никой не е получил от Германия ни една марка. Хитлер няма никаква възможност да купи Комисаря на Външните Работи на СССР, който има повече пари от Морган и Вандербилд, взети заедно, и който може да се разпорежда с тези пари, по своя преценка.

К. – Кой тогава, и защо?

Р. – Мога ли да говоря напълно свободно?

К. – Разбира се, затова и ви поканиха тук.

Р. – Нима Ленин не е имал по-високи цели, когато е получил помощ от Германия, за да стигне до Русия? Или трябва да вярваме на всяка нелепост, която се разпространява, за да го очерним? Нима него не го наричаха агент на Кайзера? Неговите отношения с Кайзера и германската намеса в делото по изпращането на болшевишките бойци в Русия са напълно определени и ясни.

К. – Така ли е или не е, това няма отношение към това, което сега изясняваме.

Р. – Не, но разрешете ми да довърша. Нима не е факт, че в началото, намесата на Ленин е била от полза за германските войски? Разрешете ми... Имаше сепаративен мир в Брест-Литовск, по който огромни територии на СССР бяха предадени на Германия. Кой провъзгласи поражението, за основно оръжие на болшевиките 1913 г. ако не Ленин? Не помня наизуст думите му от писмото до Горки: «Войната между Русия и Австрия беше най-полезна за революцията, и е крайно невероятно, че Франц-Иосиф и Николай ни направиха такъв подарък». Както виждате, ние троцкистите, изобретателите на поражението от 1905 г. продължаваме и сега тази линия, линията на Ленин.

К. – С малка разлика, Раковски, сега нямаме цар, а социализъм.

Р. – И какво, вие вярвате ли в това?

К. – В кое?

Р. – В съществуването на социализма в СССР?

К. – А какво е Съветският Съюз, не е ли социалистически?

Р. – За мен - само в названието. Тук ние намираме истинските причини за опозиция. Съгласете се с мен, а вие логично би трябвало да се съгласите с мен, което е и теоретически рационално, че ние имаме същото право да кажем - "не", както и Сталин - "да". И ако, за да възтържествува Комунизма, поражението е оправдано, то този, който разглежда комунизма, има същите права, каквито Ленин, да е пораженец.

К. – Аз мисля, Раковски, че вие сте по-голям познавач на диалектиката.

Говорете каквото искате, но аз мога да ви докажа, че това не е нищо повече, от софизъм. Но това ще го отложим за после. Надявам се, че ще ми дадете тази

възможност. Сега ще кажа само това, че ако вашето поражение и поражението на СССР имат за цел възстановяване на истински, реален социализъм в СССР, както вие, троцкистите, твърдите, то понеже ние унищожихме вашите кадри и вашите лидери, тогава поражението в СССР няма зад себе си особен смисъл. Ако сега беше победило вашето поражение, то на власт би дошъл, някакъв Фюрер или фашистки цар. Не е ли така?

Р. – Това е така. Без всякакво ласкателство, вашата дедукция е превъзходна.

К. – Добре, ако предположа, че сте искрен, тогава ние сме постигнали много. Аз съм сталинист. Вие троцкист. И ние постигнахме невъзможното. Достигнахме точка, където нашите мнения съвпадат. И съпадението е в това, че в сегашното време да се разруши СССР е невъзможно.

Р. – Трябва да призная, че не очаквах да се сблъскам с толкова умен човек. Да, вече, от известно време, ние не можем да разчитаме на разгром на СССР или да го изпровокираме, защото сега не сме в ситуация, когато можем да завземем властта. Ние сме комунисти, и в този смисъл не се продаваме. И това съвпада с вашата гледна точка. Сега ние не сме заинтересовани да свалим сталинската държава. Да, така е, и в същото време твърдя, че това сталинско ръководство е антикомунистическо. Виждате ли, че съм искрен?

К. – Виждам го. Само така можем да достигнем до нещо. Аз бих искал да ми обясните едно противоречие: ако тази държава за вас е антикомунистическа, защо вие не сте заинтересовани да я свалите в дадения момент?

Р. – Този ваш извод е доста опростен. Сталинският бонапартизъм също е противоположен на комунизма, както и Наполеон е бил противоположен на революцията във Франция. СССР е запазил само външността на комунистическата форма и догма, а не реалния комунизъм. И както унищожаването на Троцки даде възможност автоматично да се трансформира реалния комунизъм, във формален, така и унищожаването на Сталин ще ни позволи автоматически да трансформираме формалния комунизъм в реален комунизъм. Достатъчен ще ни е един час за това. Разбрахте ли ме?

К. – Да, разбира се. Вие твърдите, че никой не иска да разрушава това, което се готви да наследи. Всичко това е правилно. Обаче вие се основавате на посланието на сталинския антикомунизъм, което лесно може да бъде опровергано. В СССР няма частна собственост, лична изгода, класи. Какво ще кажете?

Р. – Аз вече казах, че това е формален комунизъм. Всичко това са формалности.

К. - Просто така? За нищо ли?

Р. - Разбира се че не. Поради необходимостта. Не може да се спре материалистическата еволюция на историята. Най-много, което е възможно, е да бъде забавена по какъв начин ли? Приемайки го на теория, външно, но отхвърляйки го на практика. Силата, която води света към комунизъм е толкова непобедима, че самата тази сила, само че извратена, може да създаде пречки на самата себе си и да забави темпа; и ако сме по точни в думите, да забавят прогреса на перманентната революция.

К. – Например?

Р. – Нагледен пример е Хитлер. На него му бе нужен социализъм, само за победа над социализма. Неговият Национал-Социализъм е отявлено антисоциалистически. На Сталин също му е нужен комунизма, за да постигне победа над комунизма. Паралелът тук е очевиден. Но за жалост на Хитлер и Сталин, и на двамата: Хитлеристкият антисоциализъм и сталинският антикомунизъм трансцендентално сами създават и Социализма, и Комунизма. Те създават и много друго. Искат ли те или не искат, знаят ли или не, но те създават просто свой формален социализъм и комунизъм, когото ние, все едно, ще наследим.

К.– Кой ще го унаследи? Троцкизмът е напълно ликвидиран.

Р. – Макар и така да говорите, но вие самите не вярвате в това. Каквито и ликвидации да има, комунистите ще ги преживеят. Дългата ръка на Сталин и на полицията му, не могат да достигнат всички комунисти.

К.– Раковски, моля ви, а ако искате, заповядвам ви, да се въздържате от оскърбления. Не отивайте прекалено далеко.

Р. – Защото нямам акредитивно писмо ли? В края на краищата, чий посланик и дипломат съм?

К.– Точно, на прословутия Троцкизъм, ако не възразявате.

Р. – Аз не мога да съм посланик на Троцкизма. Нямам права да го представлявам, и аз не поемах тази роля. Нея, вие ми я давате.

К.– Започвам да ви се доверявам. Вземам си бележка, че вие не отричате, че сте Троцкист. А това е добро начало.

Р. – А как мога да го отричам? Аз самият това казвам.

К.– Понеже стана дума за Троцкизма, искам да приведете конкретни факти, които са нужни за следствието.

Р. – Да, ще кажа всичко, което искате да знаете, и ще го направя по своя собствена инициатива. Но не мога да гарантирам, че моето мнение винаги ще съвпада с мнението, което имат "Те".

К.– Хайде да видим.

Р. – Ние сме съгласни, че в сегашния момент опозицията не е заинтересована от поражение на Сталин, понеже за нея няма никаква физическа възможност. В това и двамата се съгласихме. Това е факт. Обаче има в наличност един потенциален агресор – великият нихилист Хитлер. Хитлер има големи стремежи. Искан ли го или не, той все пак ще нападне СССР. Разбира се ние все още не знаем това, точно. Коректно ли поставих въпроса?

К.– Коректно. Но за мен това не е неизвестен фактор. Аз разглеждам атаката на Хитлер срещу СССР, като неизбежна.

Р. – Защо ?

К.– Много просто, защото тези, които контролират Хитлер, целят атака. А Хитлер е само марионетка на международния капитализъм.

Р. – Съгласен съм, че има опасност от нападение, но на това основание да се говори за неизбежността на нападението – тук, между двете има цяла пропаст.

К.– Атаката срещу СССР е обусловена от самата същност на фашизма. Към това го принуждават всички капиталистически държави, които го превъоръжиха и му позволиха да овладее всички икономически и стратегически бази. Това е очевидно.

Р. – Вие позабравихте най-важното. Превъоръжението на Хитлера и помощта, която той получи от Версайските нации, бяха получени от него в този период от времето, когато троцкистката опозиция още съществуваше, и ние все още можехме да вземем властта от Сталин. Мислите ли че това е случайност или просто съвпадение по време?

К.– Не виждам никаква връзка между това, че Версайските страни позволиха на Хитлер да се превъоръжи, и съществуването на троцкистката опозиция. Траекторията на хитлеризма е явна и логична. атаката срещу СССР беше част от програмата му, още отдавна. Разрушаването на Комунизма и експанзията на изток са догми от "Майн Кампф", талмудът на национал-социализма. Но това, че вие пораженците искахте да извлечете изгода от тази опасност за СССР, това, разбира се, е във вашия дух.

Р. – На пръв поглед това е логично, но е прекалено логично, за да е истина.

К.– За да предотвратим нападение на Хитлер ние сме длъжни да влезем в съюз с Франция. Но това е наивно. За това би трябвало да предполагахме, че капитализмът ще поиска да спасява Комунизма.

Р. – Ако продължим и нататък да разсъждаваме на основата на концепциите

употребявани само на масовите митинги, тогава сте прави. Но ако сте искрени, аз съм разочарован от вас. Мислех, че политиката в сталинската секретна поща е на по-високо ниво.

К.– Хитлерова атака срещу СССР е още и диалектическа необходимост. това е като неизбежната класова борба на международно ниво. На страната на Хитлер ще застане целият глобален Капитализъм.

Р. – Вашата диалектика е такава, че в мен се формира доста отрицателно мнение за политическата култура на сталинизма. Слушам вашите думи, както Айнщайн би слушал разсъжденията на ученик за теорията на относителността. Виждам че сте запознат само с елементарния вид на Марксизма, популярен, така да се каже, сред публиката.

К.– Ако вашето обяснение няма да е много дълго, бих ви бил задължен за разясняване на непопулярния "квантов" Марксизъм.

Р. – Тук няма място за ирония. Аз говоря с най-добри намерения. В самия този най-елементарен марксизъм, с който вас ви учат в сталинския университет, вие можете да намерите положения, които противоречат на извода за неизбежността на хитлерова атака срещу СССР. Крайъгълен камък на марксизма е също положението, че противоречията присъщи на капитализма са неговата неизлечима болест. Не е ли така?

К.– Разбира се.

Р. – Но ако обвиним капитализма в това, че в него съществуват постоянни, вродени противоречия в икономиката, то защо тези противоречия е задължително да са и в политиката? Политическото и икономическото, само по себе си няма значение. Те са само мярка за измененията на социалната същност; но противоречията възникват в социалната сфера и се отразяват в политическия или икономическия живот, или в двата едновременно. Абсурд е да се предполага погрешност в икономиката и едновременно, безгрешност в политиката, което непременно е необходимо, затова, за да може, според вашите постулати, нападението над СССР да стане неизбежно – това непременно трябва да се предполага.

К.– Това означава, че вие разчитате във всичко на противоречията, фаталността и неизбежността на грешките, които трябва да бъдат направени от буржоазията, и които ще пречат на нападението на Хитлер срещу СССР. Аз съм марксист, Раковски, но тук между нас, за да не дразним никого, ще кажа, че с цялата моя вяра в Маркс, аз няма да повярвам, че СССР съществува само поради грешките на врага. И мисля, че и Сталин е на това мнение.

Р. – Но това е моето мнение... Не ме гледайте така, аз не се шегувам и не съм побъркан.

К.– Разрешете ми, най-малкото, да се съмнявам в това, докато не го докажете.

Р. – Сега виждате ли защо аз имам основания да квалифицирам вашите марксистки знания, като съмнителни? Вашите аргументи са същите такива, както и у всеки нещатен активист.

К.– И какво, те не са ли прави, според вас?

Р. – Да, те са прави, като за малък началник, за бюрократите и масите. Елементарният марксизъм е предназначен за средния борец. Те са длъжни да вярват във всичко това, и да зазубрят написаното. Слушайте, какво ще ви кажа конфиденциално. С Марксизма ние достигаме същите резултати, както и езотеричните религии в древността. Техните адепти е трябвало да знаят само това, което им е казано, най-простото и най-грубото, и това е абсолютно съществено, както за религията, така и за революцията, защото с това се постига вяра.

К.– Не искате ли тогава да ми разкриете мистическия марксизъм? Нещо от вида на масонството ли?

Р. – Не, никаква езотерика и черни магии. А обратното. Аз ще ви обясня всичко

с максимална яснота.

Марксизмът, преди да е философска, икономическа и политическа система, е обикновен заговор, с цел революция. И що се отнася до нас, то за нас само революцията съществува, като необходима реалност. Всичко останало: философия, икономика, политика, са верни само до толкова, доколкото те водят към революция. Фундаменталната правда не съществува, нито в икономиката, ни в политиката, нито даже в морала. В светлината на научните абстракции, това може да е така или не така, но за нас, за революционните диалектици, това е единствената истина, която е една за всички революционери и за Маркс, също. И в съответствие с това ние и трябва да действваме. Спомнете си фразата на Ленин, когато някой му казал, че това противоречи на реалността, той отвърнал: "Аз чувствам, че това ще е реалността". Ето какъв бил отговорът му! Вие мислите ли че Ленин е говорил глупости? Съвсем не. За него всяка реалност, всяка истина, са били относителни пред лицето на единственото и абсолютното - революцията!

Маркс е бил гений. Даже и ако неговите трудове се бяха ограничили с критиката на капитализма, то и тогава той би бил ненадминат учен. Но в местата, където се възвисява като гений, той казва: «Комунизмът трябва да победи, защото Капиталът ще му даде победата, макар че е негов враг». Виждате ли, какъв хитър е тезисът на Маркс? И после, за да му повярват, Маркс деперсонализира, абстрахира Капитализма и Комунизма и подмамвал индивида, че уж той мисли, а всъщност индивидът мисли така, както е искал Маркс, и това Маркс го е направил с виртуозността на жонгльор. Ето такъв е бил неговият хитър метод, да убеди капиталистите в това, какво е капитализмът, и че комунизмът ще тържествува над капитализма, в резултат на вродения му идиотизъм. Защото, без провъзгласяване на вродения идиотизъм в икономиката на капитализма, у Карл Маркс не се получавали никакви "вродени противоречия". Да превърне Мислещия човек (Homo sapiens) в Немислещ (homo stultum) - за това, знайте, е било нужно Маркс да притежава магическа сила, за да превърне отново Човека в скот, в животно. Защото, само ако в началото имаме «Немислещ Човек» (homo stultum), Човек-Животно, Скот, като апогей, в резултат на капитализма, само тогава Маркс би могъл да обяви тези вродени противоречия на капитализма и оттам да провъзгласи своя Комунизъм; тоест, че, уж някакви вродени противоречия на капитализма, плюс време, в последствие неизбежно довеждат до Комунизъм. Повярвайте ми, че когато ние, тези, които са посветени във всичко това, разглеждаме изображения от Карл Маркс комунизъм, например, това, което е над главния вход на зданието на Лубянка, ние се задаваме от смях с който ни е заразил самият Маркс, който се надсмива в брадата си, над цялото човечество!

К. – И вие, до сега се смеете на най-уважавания учен на нашето съвремие?

Р. – Че се смеем ли? Ами, това е най-висшата степен на почитание. За това, че Маркс е успял да измами толкова учени, той би трябвало наистина да се извисява над нас. За да оценяваме Маркс и неговото величие, трябва да разгледаме реалния Маркс, Маркс революционера, Маркс, определен по неговия манифест. Маркс е бил заговорник, конспиратор, защото през цялото време на живота му революцията е била все още в стадий на конспирация. И това не е просто така, че революцията и нейните неотдавнашни победи, се дължат именно на този конспиратор.

К. – По този начин вие отхвърляте ли диалектическият характер на противоречията, присъщи на Капитализма, които неумолимо водят към Комунизъм?

Р. – Можете да бъдете напълно уверен, че ако Маркс действително е вярвал на противоречията в капитализма, той не би споменавал за тях на хиляди страници от своите революционни трудове. Такъв е бил категоричният

императив на Маркс – революционен, а не научен. Революционерът и конспираторът никога няма да разкрият причините за своя триумф над противника. Той никога няма да издаде информация. Той ще изнесе дезинформация, която вие ползвате в работата си, не е ли така?

К.– По този начин ние стигнахме до заключението, че няма противоречия в капитализма, и че Маркс ги обявява, като метод в революционната тактика и стратегия. Така ли е? Обаче ние, в действителност, не виждаме ли всеки ден растящите противоречия в капитализма. Така излиза, че Маркс, говорейки неистини, в действителност е говорил истини?

Р. – Вие сте опасен диалектик, ако ви се даде воля. Да, Маркс съзнателно е лъгал, когато е измислил постоянните вродени противоречия на капитализма, и даже ги нарекъл «натурални и неизбежни». Но в същото това време той е казвал истината, защото е знаел, че противоречията ще бъдат създадени, и ще растат, докато не достигнат апогея си.

К.– Тук получаваме антитеза?

Р. – Тук няма никаква антитеза. Маркс просто лъже по тактически съображения, за наличието на вродени противоречия в капитализма. Но противоречия има, и той е напълно в течение, как те изкуствено се създават. Маркс прекрасно знае, кой създава тези противоречия, как ги изостря, и как нещата се придвижват в посока на анархия в капитализма, и в посока към революция. Маркс е знаел, че революция ще има, защото е познавал конкретните хора, които умишлено създавали тези противоречия в капитализма!

К.– Това е интересно откритие, да се разбере, че не вродените противоречия водят капитализма към самоубийство, както се изразявал буржоазният икономист Шмаленбах.

Р. – А вие сами не чувствахте ли това интуитивно? Нима на сте забелязвали, че думите на Маркс противоречат на делата му? Той обявява неизбежността на противоречията в капитализма, например, казва, че капитализмът създава излишък от ценности. След което, без ни най-малко да се съмнява, измисля, че на най-голямата концентрация на капитала съответства най-голяма концентрация на пролетариата, строителя на комунизма. Но когато казва всичко това, пред очите му е бил създаденият от него Интернационал. А Интернационалът, в своята всекидневна борба между класите, се бори против добавената стойност, и даже за унищожаването и. Затова обективно, Интернационалът действа контрареволуционно, и против комунизма, според Марксистското изложение.

К.– А сега Маркс се оказва още и контрареволуционер, и антикомунист.

Р. – Добре, сега вие виждате, че всичко не е така просто в оригиналната марксистка наука. Да, марксисткият интернационал може да се нарече контрареволуционерен, ако не се знае, че марксизмът се подчинява на друга висша наука – науката за конспирацията и революцията.

К.– Ще стигнем ли някога до заключение?

Р. – Момент. Ако революционната класа се бори в икономическата сфера, и в светлината на първите резултати се оказва реформатор, то това противоречи на установяването на комунизма. Но аз повтарям, че всичко се подчинява на заговора и конспирацията, а това, на първо място, означава маскиране и скриване на истинските цели на революцията.

Ограничаването на добавената стойност, всичко това е илюзия, външност, тук главното е да се стимулира революционното движение на масите. Стачката – това вече е опит за революционна мобилизация. И независимо от това, ще победи ли стачката или не, ефектът и е – повече анархия. И в резултат на цялата тази борба на пролетариата за своите права, производството се намалява и икономическото положение на работниците само се влошава и нараства

бедността, а точно това, именно, е онова, което е нужно за революцията. Но това не е единствения резултат, и не е най-важният. Както знаем, единствената цел на осмислената борба в икономическата сфера е, да се работи по-малко, а да се получава повече. И масите са толкова тъпи, та не разбират, че ако те постигат повишаване на заплатите, то цените се вдигат, т.е. масите сами стимулират инфлацията, която свежда до нула всичко, което те са постигнали и даже положението се влошава. И даже правителството да ограничи ръста на цените, нищо няма да помогне, и се получава порочен кръг: стачка, глад, инфлация, глад.

К. – С изключение, само тогава, когато стачката е за сметка на добавената стойност на капитализма.

Р. – Теория, чиста теория. Между нас казано, вземете икономическия годишник на която и да е страна и разделете тоталния приход на сумарния доход на всички онези, които живеят на заплата, и ще видите, какъв зашеметяващ резултат ще получите. Резултатът ще е най-контрареволюционният от всички, и който резултат трябва да се държи в най-строга тайна. Защо? Защото, когато извадите от предполагаемата теоретична печалба, заплатите и разходите за издръжка на директора, което и ще стане в случай на национализация, то не е ясно какъв приход ще получим и дали ще получим въобще, а работниците трябва да се държат, независимо, има ли печалба или не.

Както виждате сега, призивът за стачка, уж, за да се подобри по-бързо положението на работниците, е само оправдание, за да се саботира производството, и следователно, държавният строй.

По този начин, към противоречията на буржоазията се добавят и противоречията на пролетариата. А това са и противоречията за революцията, които не възникват от самосебе си, което, надявам се, вече сами виждате. Съществува организация, главатари, дисциплина, и най-много от всичко, съществува човешката глупост. Вие даже и не подозирате, че всичките тези, много предъвквани противоречия на капитализма, и особено финансовите, на практика са организирани от някого. И ще ви кажа, че икономическата борба на Пролетарския Интернационал съвпада с борбата на Финансовия Интернационал. Те, и двата предизвикват инфлация, а където има съвпадения, там има и съглашение. И това са думи на самия Маркс!

К. – Какъв абсурд. Създавате още един парадокс, който е трудно да си го представи човек. Вие какво намеквате, за съществуване на Капиталистически Интернационал ли?

Р. – Точно така. Когато казвам за Финансов Интернационал, имам предвид именно организация подобна на Коминтерна. Единственото, което не твърдя е, че те са ни врагове.

К. – Ако сте решили да фантазирате, избрали сте неподходящ момент.

Р. – Вие какво си мислите, че аз, като в приказките "Хиляда и една нощ", използвам нощта, за да спася живота си? Ако мислите че се отклонявам от темата, грешите. За да постигнем нашата, с вас, цел, трябва да ви просветя с най-важните моменти, имайки предвид, че не сте запознати с това, което аз бих нарекъл "Висш Марксизъм". Не мога да подмина тези пояснения, понеже знам, че това знание отсъства даже в Кремъл. Разрешите ми да продължа.

К. – Можете да продължите. Но ако това е изгубено време, просто за да се подхранва въображението, това може да свърши лошо за вас. Предупредих ви.

Р. – Ще продължа, все едно нищо не съм чул. Понеже сте запознат с "Капиталът", ще ви напомня някои странни неща. Забележете, как Маркс подробно описва Британската индустрия, как щателно я анализира, и каква отвратителна картина рисува. Кого рисува? - Капиталиста-производител! Във вашето въображение възниква ужасната картина на капитализма, със всичките

и конкретности. Тлъст, шкембест капиталист с пура в ръка, описан от Маркс, как със злоба изхвърля работника и семейството му на улицата. А така ли е в действителност? И в същото това време, забележете, че Карл Маркс и буржоазната "правоверност" замлъкват, когато стане дума за паричния въпрос. По въпроса за парите, у Карл Маркс, по чуден начин, никак не възникват неговите знаменити "вродени противоречия". За Карл Маркс, финансите, сами по себе си, не съществуват. За него парите и търговията са резултат от проклетата капиталистическа система, от която те зависят напълно. В паричния въпрос Карл Маркс е реакционер.

Спомнете си, че освен съветската петолъчка, над Европа сияе друга петолъчна звезда, тази на Ротшилд и петте му сина, заедно с многочислените им банки, която е акумулирала най-крупния в историята, действителен Капитал. Интересно, че този колосален исторически факт минава покрай Карл Маркс съвършено незабелязан. Странно? – Не е ли истина? Може би тази странна марксистка слепота има един произход, както и у другите социални революции? Да така е, това е очевидно, че когато масите овладяват град или страна, те громят всичко, но те, кой знае защо, имат свръхестествен страх пред банките и bankerите. Те убиват всички: крале, генерали, епископи, полицаи, свещеници и други представители на привилегированите класи. Те разграбват и палят дворци, черкви, имения на дворяни и даже научни центрове, но на живота на банкери, никой никъде не е посегнал, и замъците на банките остават винаги непокътнати. И доколкото съм осведомен, преди да ме арестуват, това продължава даже и сега.

К. – Къде?

Р. – В Испания. Не сте ли знаели за това? И какво? Не намирате ли всичко това за доста странно? Не зная, вие някога обръщали ли сте внимание на странното сходство на между Финансовия и Пролетарския Интернационали? Аз бих казал, че това е един Интернационал, и единия е обратната страна на другия. И пролетарската страна е по-нова от финансовата.

К. – Къде вие виждате общото в толкова противоположни неща?

Р. – Обективно, те са напълно идентични. Както ви изложих, Коминтернът е продублиран от реформаторски движения, и целия синдикализъм призовава към анархия в производството, инфлация, нищета и безизходност на масите. Финансите, основно интернационални, продублирани от частни финанси призовават за същото, само че в много по-големи мащаби. Сещате ли се защо Карл Маркс е скрил финансовите противоречия, които е ясно, че не могат да останат скрити от неговия всепроникващ поглед, ако нямаха в негово лице съюзник?

Сещате ли се защо Карл Маркс е скрил финансовите противоречия, които е ясно, че не могат да останат скрити от неговия всепроникващ поглед, ако нямаха в негово лице съюзник?

К. – Това е съвпадение. Не е някакъв съзнателен съюз.

Р. – Добре, да го оставим, както вие искате. Хайде сега да минем към анализ на финансите, и нещо повече, да видим що за хора работят там. Международната природа на парите е добре известна.

От този факт произлиза, че организацията която ги притежава и ги акумулира, е международна организация. Финансите поради своята природа, като самоцел и като Финансов Интернационал, отричат и не признават нищо национално. Финансите не признават отделната държава, затова финансите по отношение на държавата са архаични, ако не действаха чрез същата тази държава.

Държавата е власт. А парите са конкретната власт.

Това е комунистическа свръхдържава, която ние създаваме вече сто години, и този марксистки Интернационал. Проанализирайте ги и ще разберете същността им. Схемата на Интернационала е като първообраз на СССР – това е

чиста власт. Сходството между двете организации е пълно. Това е било неизбежно, понеже създателите и на двете конструкции са едни и същи хора. Финансистът е също интернационалист, както и комунист. И финансистът, и комунистът се борят с националната буржоазна държава и я побеждават. Марксистите я превръщат в комунистическа държава. (Еврейските) финансистите не я превръщат в нищо, но се държат като международни спекуланти, анархисти. Така (еврейските) финансистите изглаждат външно, но да видим, какво представляват те в действителност. Виждате, в това отричане на националната държава, сходството между комунистите и финансистите и, съответно, сходството между Финансовия и Комунистическия Интернационали.

К. – Тук са малко сходствата, субективно и обективно погледнато.

Р. – Позволете ми да не се отвличам, за да не изпусна мисълта си. Аз искам само да сведа, за ваше сведение, основната аксиома, че парите са властта. Парите са центърът на международното притегляне. Това признавате ли го?

К. – Продължавайте, Раковски.

Р. – Разбирането на това, как финансовият интернационал стана стопанин на нашите пари, тази вълшебна пръчка, стана това, каквото преди са били Богът и нацията, това не е просто изкуство на революцията, но само по себе си е изкуство. Обяснявам ви. Историците и народът, заслепени от крясъците и показната тържественост на Френската революция, хората, опиянени от факта, че са отнели властта от Краля и аристокрацията, въобще не забелязали, как тази власт, по незабележим начин я заграбила малка група тайнствени хора. Масите не забелязали, как тази власт, за която те се борили, отплавала при други; и робството, в което ги заключили новите стопани, се оказало много по-лошо от Краля, защото Кралят, поради религиозни и морални принципи, се оказал неспособен да извлече изгода от своята неограничена власт, и я загубил. По такъв начин, върховната кралска власт била узурпирана от лица, чиито аморални, интелектуални и космополитни качества им позволявали да се превърнат в... Очевидно е, че тези хора никога не са били християни, а космополити.

К. – Що за мистична власт е тази, която са получили?

Р. – Те си присвоили правото, само те да печатат парите! Не се усмихвайте, защото може да си помисля, че вие не знаете какво са това парите, и какво може да означава нечието неограничено право да ги печата. Поставете се на мое място. Това е все едно, докторът да обяснява микробиология на човек, възкръснал от пред-пастъровата епоха. Обаче аз разбирам, защо вие не знаете това, и ви прощавам.

Нашата реч, така използва думите, че възникват некоректни асоциации по отношение вещи и действия. Това е, поради на инертността на мисълта, която не съответства на реалните концепции.

Говоря за парите. Естествено, в нашето въображение изникват конкретни планини от златни монети. Но това не е така. Парите днес са съвсем друго нещо. Реално циркулиращите монети, вече отдавна са анахронизъм и атавизъм. Дреболии – това са дреболии, колкото да се поддържа илюзията, фикцията на сегашното време.

К. – Блестящ парадокс, рискован и в същото време, поетичен.

Р. – Ако така ви харесва, може и да е блестящ но съвсем не е парадокс. Зная, че ще кажете, че държавите и сега печатат банкноти с портрети, и всичко друго; и какво? Основната част от парите, парите за големите дела, парите, като показатели на националното благосъстояние, се печатат от не голяма група хора, за които аз намерих. Титули, фигури, чекове, вексели, утвърждения, акции, бондове, прайскуранти и други «ценни книжа», а също и информация за тях, нахлуха в държавите като потоп, като наводнение. Какво са, в сравнение с този потоп, вашите дребни монети и книжните долари? Те са нещо лишено от

всякакво влияние и смисъл, пред лицето на водопада от истински финансови пари. Тези хора, bankerите, имат даже много повече, благодарение на всеобщата финансова неграмотност. В добавка към безграничното количество ценни книжа, какво са простите хартиени пари, а те са създали още и различни видове кредити, за да увеличат количеството на хартиените пари и безналичните пари и, съответно, всеобщия дълг, буквално до безкрайност. И те ускориха целия този оборот до дяволски максимум.

Схващате ли вече? Подправените, фалшивите хартиени пари, макар и печатани от държавата, имат напълно легален и преобладаващ оборот, като законно платежно средство!

Банките, борсите, цялата всемирна финансова система, е просто гигантска машина, единствената цел на която е, да печата още повече пари за неголямата "могъща шайка" банкери. В който и да е друго отрасъл на икономиката, това е престъпление, но само не и във финансите, защото процентът, интересът, лихвата са легализирани. Защото лихвата създава лихва и създава пари от нищо, от въздуха. Банките винаги печатат банкноти, чекове и други видове хартиени пари, в десетки и стотици пъти повече, отколкото е действителният капитал, с който те разполагат. Даже не говоря за кредита, който просто е изфабрикуван, и количеството на който е още повече, отколкото тези пари...

Имайте предвид, че това което ви описах е само най-безобидният начин за създаване на пари от нищо. А представете си сега, тесен кръг лица, притежаващи абсолютна власт в контрола на богатствата. Естествено, че «Те» са абсолютни диктатори на борсите, и като резултат от това, «Те» напълно контролират, и производството, и разпределението, и работната сила, и потреблението, и въобще цялото общество и държава. И ако имате достатъчно въображение да умножите всичко това, в глобален мащаб, тогава ще можете да си представите морално и социалното им влияние върху всичко, и ще видите действителните, истинските революционери. Разбирате ли?

К. – Още не.

Р. – Да, очевидно, чудесата се разбират трудно.

К. – Чудеса ли?

Р. – Да, чудеса. Нима не е чудо, че дървената пейка (наричана - банка) е превърната в Храм? И подобни чудеса хората виждат постоянно и даже не примигват с очи, да се зачудят. А нали преди чейнчаджиите са седели на дървени скамейки, а сега «Те» седят в стоманени Храмове-Небостъргачи. И хората, кой знае защо, им вярват и им се кланят, и «Им» носят своите заработени пари и своите спестявания, и «Им» ги връчват, и те слагат чуждото богатство в своите стоманени сейфове, и това богатство става «Тяхно». И с това богатство «Те» разширяват своето богатство и власт, до безкрайност. Нима това не е религия?

К. – Това ли е религията на разлагащата се буржоазия?

Р. – Това е религията на Мамона, на Златния Телец.

К. – Вие направо сте поет в икономиката.

Р. – Както кажете - всичко е за да ви представя финансите, като произведение на изкуството, като потресаващо произведение на злия човешки гений.

К. – Това е неправилна гледна точка. Маркс казва, че финансите се определят от капиталистическата форма на производство.

Р. – Напълно правилното е точно обратното. Капиталистическото производство се определя, именно, от финансите, тоест, от капитала, което е отразено и в самото му название. Фактът, че Фридрих Енгелс провъзгласява обратно, и даже се опитва да го докаже, то, самото това е нагледно потвърждение, че именно финансите управляват всички, в това число и капиталистическото производство. Така е било винаги и, разбира се, още преди Маркс и Енгелс, това, че финансите са първият инструмент на революцията и, разбира се, че

Коминтернът е тяхна играчка. Обаче, нито Маркс, нито Енгелс няма да ви кажат и да ви обяснят това. Точно обратното, те използват таланта си, като учени, за да скрият истината от масите, в интерес на (еврейската) революцията. Ето с какво те в действителност са се занимавали.

К. – Това не е нещо ново. Това ми напомня, онова, което Троцки написа преди десет години.

Р. – Разкажете ми...

К. – Когато Троцки казва, че Коминтернът е консервативна организация, в сравнение с Ню-Йоркската Борса, той посочва bankerите, като изобретатели на революцията.

Р. – Да, той е казал това в тази малка книжка, където той предсказва падането на Британската Империя. Той казал това и добавил: «Кой тласка Англия по пътя към революцията?» и отговаря: «Не Москва, а Ню-Йорк».

К. – Но спомнете си също и неговото твърдение, че ако bankerите от Ню Йорк са изковали революцията, това е било направено несъзнателно.

Р. – Моето обяснение, защо Маркс и Енгелс са камуфлирали истината, е приложимо и за Троцки.

К. – Троцки просто е казал това, което и така на всички е добре известно, че bankerите «изпълняват непреклонно и несъзнателно своята революционна мисия».

Р. – И те изпълняват своята мисия, въпреки че Троцки е разказал на всички. Не е ли странно?

К. – Финансистите са неосъзнати революционери, защото те не могат да видят фаталните последствия от своите действия.

Р. – Сериозно ли го казвате? Вие считате, че сред реалните гении има и гении, които не знаят това, така наречените, неосъзнати? Вие смятате ли, че светът се подчинява на идиоти? Това е много глупаво предположение.

К. – Какво се опитвате да докажете?

Р. – Казвам ви го буква по буква, че финансистите са революционери, обективно, и напълно осъзнато.

К. – Bankerите ли? Вие навярно сте луд?

Р. – Аз не съм, което не мога да кажа за вас. Тези хора са като нас и вас. При тези обстоятелства, когато bankerите контролират всичкото благосъстояние, създават го и го унищожават, ние нямаме ни най-малкия шанс да им попречим. И ако има нещо в този свят, което дава на човека пълно удовлетворение, това е удовлетворението на личните му амбиции. А най-силната амбиция е желанието за власт. Интересно защо, вие лишавате bankerите от тази елементарна амбиция, която я има, и у вас, и у мен.

К. – Но вие сами казвате, и аз съм съгласен, че те вече имат глобална власт, каква още власт им трябва?

Р. – Вече ви казах, че те искат абсолютна власт, такава, каквато сега е у Сталин в СССР, само че в целия свят!

К. – Същата такава власт ли, но с противоположни цели?

Р. – Абсолютната власт може да е само една. Идеята за абсолютност, изключва множественост на формите. По тази причина абсолютната власт, която цели Коминтерна е точно такава. Абсолютната власт е самоцел, в противен случай тя не би била абсолютна. И до ден-днешен още не е изобретена такава машина за абсолютна и неограничена власт, каквато функционира в СССР. Буржоазната, капиталистическа власт, даже властта на царя, са безнадежно ограничени. Даже властта на Фараоните и на Цезар, с цялото им обожествяване, оставят на личностите много свободи, поради недоразвитостта на държавния бюрократичен апарат. Вие, какво? Не вярвате ли, че тези хора, които вече фактически управляват правителствата, и докато спят, гледат да добият абсолютна, а не частична власт? За тях, съзнанието, че още не са достигнали до

абсолютна власт е мъчително и болезнено.

К. – Много интересно, особено като пример за ненормалност.

Р. – Е, да предположим, че не е нещо повече от ненормалността на Ленин, мечтаещ за власт над целия свят, от своя балкон в Швейцария; или Троцки, който мечтаел за същото, в стаята си, в Сибирското изселничество. Мисля че такива мечти са много по-естествени, и по-подхождат за хората, които живеят в небостъргачите на Ню Йорк

К. – Хайде да уточним: кои са "Те"?

Р. – Вие толкова ли сте наивни да допускате, че ако бях познат с тях, бих седял сега тука.

К. – Защо?

Р. – По една проста причина, че този, който се познава с "Тях", не трябва да изпада в положението, да донася за "Тях". Това е елементарно правило в конспирацията, което би трябвало добре да ви е известно.

К. – Но вие казахте, че те са bankerите?

Р. – Не. припомнете си, че аз винаги говоря само за Финансовия Интернационал, и когато стане дума за тях, винаги казвам "Те", и нищо повече. Аз зная само факти, но не и имена. Мисля, че няма да сгреша, ако кажа, че нито един от тези хора не заема политическа длъжност в Световната Банкова Система. Както разбрах след убийството на Валтер Ратенау (Министъра на Външните Работи на Германия. Убит на 24 юни 1922 год. след Рапалло, градче в Италия, където на 16 април 1922 г. бе подписан окончателния мирен договор между Германия и СССР. От съветска страна договора подписа Георгий Чичерин, покушението над когото бе предотвратено), те назначават на политически и финансови длъжности само посредници, брокери, комисари. Естествено, предани и лоялни им хора, които те имат възможност да контролират по хиляди различни начини. Затова трябва да различаваме - banker от banker, този, който прави пари от въздуха, и този, който само се брой за banker, а на практика е, просто чиновник на висока длъжност, т.е. между banker и banker има разлика.

К. – Разбира се, всичко това може да се разбере, но не отбягвате ли от назоваване на имена? В съответствие с моите данни, вие сте заемали достатъчно високо място в заговора, за да знаете повече. Вие какво, не можете ли да назовете ни едно име?

Р. - Не, но няма да ми повярвате. Аз не зная, нито имена, нито резиденции. Представете си Сталин, ако той няма каменни огради, ни персонал, за да го охранява, ако е такъв, като всички, то как ще се защити от опити за покушения срещу неговия живот? В този смисъл Сталин е конспиратор, анонимен, човек-невидим, – и онези хора се държат по същия начин.

К. – Всичко това е логично, но аз не ви вярвам.

Р. – Вярвайте ми, аз нищо не зная. Ако знаех, бих бил щастлив. Не бих бил тук, защитавайки своя живот. Разбираеми са ми вашите съмнения. Имайки предвид вашето разузнавателно образование, на вас са ви нужни имена и фамилии. За да ви уважа, и за да достигнем целта на този разговор, ще се постарая да направя всичко в тази насока. Вие знаете, че според негласната история, основател на Първия Интернационал е бил, на практика Адам Вайсхаупт. Спомняте ли си името? Той е бил глава на масонската организация, известна под името «Иллюминати». Това название той е взел от антихристиянския заговор през второто столетие – от гностицизма. Този важен революционер, еврей и йезуит по образование, още преди Френската революция решил, но, по-скоро са му заповядали, защото посочват, че негов политически бос е бил известният юдейски философ Менделсон. Така, на този Вайсхаупт наредили да създаде тайна политическа организация, която да провокира Френската Революция и да я поведе далече, до установяване на максимален Комунизъм. В

това героично време е било много опасно даже да се спомене комунизмът, от там е цялата тази секретност на Илюминатите. Минали повече от сто години, докато станало безопасно да се наречеш комунист. Но всичко това е известно, а неизвестна е връзката на Илюминатите и последователите им с първите Ротшилдови. Тайната на придобиването на баснословните богатства на първите банкери ще е по разбираема, ако узнаем, че всички те са били касиери на Първия Коминтерн. Съществува свидетелство, че когато петте братя Ротшилдови се разселили в петте главни европейски страни, на своята бъдеща финансова империя, те са имали на свое разположение някаква тайна помощ, която им помагала да акумулират баснословните суми. Възможно е те да са били тези първи комунисти, които се разпространили, от баварските катакомби, по цяла Европа. Но други казват, и аз вярвам повече на тях, че Ротшилдови са били, не само касиери, а истинските босове на Първия Комунизъм. Това мнение се базира на добре известния факт, че Маркс и другите босове на Първия Интернационал, - сред които били, и поетът Хайне, и Александър Херцен, - са се подчинявали непосредствено на барон Лайонел Ротшилд. Знаете ли, че това е дело на гений: Да акумулира богатствата, да подтиква пролетариата към революция, да сее безнадеждност и в същото време да създаде желязна организация, която обединява масите за извършване на революция. Това е да пишеш най-завладяващата част от историята. Нещо повече: помните ли фразата на майката, на петимата братя Ротшилдови: "Ако моите синове поискат, няма да има война". Това означава, че те наистина са били съдии и са решавали, да бъде или да не бъде, мир или война, но те не са били императори. Можете ли да си представите всичките тези най-важни факти?

Нима войната не е, сама по себе си, революционно събитие? Война, и в резултат на нея - комуна. От онова време, всяка война е била крачка към комунизма. Като че някаква мистична сила е задоволила желанието на Ленин, което той е описал в писмото си до Горки.

Признайте, че поне два, от трите лоста, които водят към победа на комунизма, не се контролират и не могат да бъдат контролирани от пролетариата. Войните не са предизвиквани, нито са контролирани; нито от Третия Интернационал, нито от СССР, който тогава още не е и съществувал. Тези войни, също не е можело да се контролират от малките групи болшевики в емиграция, които много жадували за война.

Всичко това е очевидно. Пролетарският Интернационал и СССР нямат и най-малката възможности за натрупване на огромен капитал за създаването на национална и интернационална анархия в капиталистическото производство. Не съществува в света такава сила, която принуждава хората да изгарят огромни количества храни, и да не ги дадат на гладуващите, каквито наоколо е пълно.

Покойният Валтер Ратенау, който "Ги" е познавал по-добре, казал: "Те имат такава власт, че могат да принудят половината свят да произвежда говна, а другата половина да ги яде".

И след всичко това, разказват басни на пролетариата за добавената стойност, и при това, замълчават за лихвата; внушава се за постоянното понижаване на покупателната способност на пролетариата и за вродената опозиция на средната класа, на революцията.

Пролетариатът не контролира нито един от тези два лоста на управляващите света: нито икономиката, нито войната.

А третият лост са финансите, т.е. самите "Те".

К. – Повтарям ви, че всичко, което разказвате тук, са тези вътрешни противоречия на капитализма, за които споменавахме в самото начало. И ако настоявате, че тук има и нечия трета воля, то на мен са ми нужни конкретни

факти.

Р. – Добре, слушайте една история.

«Те» в руско-японската война дипломатически изолирали царя и принудили САЩ да финансира Япония. И за да съм конкретен, това го направил Яков Шифт, главата на банковата къща «Кюн, Лъоб и Ко.», кято е клон от Ротшилдови. Шифт имал такава власт, че САЩ, които сами имали колонии в Азия, във вреда на своите национални интереси, направили всичко за укрепване на Японската Империя. Те реорганизирали японските лагери за руски военнопленници, в лагери за подготовка на руски революционни бойци. Кой ги е обучавал? Инструкторите били изпратени от САЩ, и Япония им разрешила да влязат в страната, което било осигурено от тези лица, които финансирали Япония. Сега ясно ли ви е, защо руско-японската война предизвикала революцията 1905 г.? И, между другото, тази революция, едва не се увенчала с успех. Ще ви кажа и още. Вие чели ли сте биографията на Троцки? Спомнете си неговата първа революция. Той бил съвсем млад човек. Избягал от Сибир и живял, ту в Лондон, ту в Париж, ту в Швейцария. Ленин, Плеханов, Мартов и другите комунистически босове гледали на него, като на новак, макар и многообещаващ. Но по време на първия разкол той се проявил като независим, за да стане арбитър за обединение. В 1905 г. бил само на 25 г. и се връща в революцията в Русия, сам, без партия и своя организация. Прочетете отчетите за революцията 1905 г., които не са били изрязани (цензурирани) от Сталин, например, спомените на Луначарски. Троцки е главната фигура в революцията в Петербург. Така е и било на практика. И в резултат на тази революция той получава популярност и влияние. Нито Ленин, нито Мартов, нито Плеханов са получили популярност. По какъв начин се въздига звездата на Троцки и засенчва по-старите и по-влиятелни членове на партията? Много просто – чрез правилна женитба. Той се върнал в Русия 1905 г., не сам, а със своята нова жена, по фамилия Седова. Но тя съвсем не е Седова, тя е роднина на банкера Животовски, свързан с банкерите, братя Варбург, които на свой ред, са роднини с банкера Яков Шифт, т.е. от тази банкерска група, която финансирала революцията 1905 година. И това е причината, в резултат на която Троцки с едно движение се издига на самия връх в революционната йерархия. И тук вие имате ключа към неговата истинска личност. Хайде да прескочим в 1914 год. Зад гърба на хората, стреляли в херцог Фердинанд, стоял именно Троцки. А това, впрочем, бе причината за Първата Световна Война. – «Вие може би мислите, че тези изстрели в херцога, и войната, са просто съвпадения?», - казал на един от ционистките конгреси Lord Melchett. А сега, в светлината на това, че, на практика, никакви случайности няма, проанализирайте военните действия на Русия. Ключовата дума – «пораженество». Помощта на съюзниците се контролирала с такова майсторство, че съюзните посланици, благодарение на тоталната глупост на Николай Втори, принуждавали Русия да прави самоубийствени опити (атаки), един след друг. Разбира се, мощта на руската военна машина беше огромна, но не безпределна... Серия майсторски организирани поражения, довели до революцията. Когато положението станало толкова лошо, че нямало повече накъде, тогава за «лечение» организирали демократическа република или, както казваше Ленин, «дипломатическа република», което означавало на практика, че революционерите можели вече да действат открито. Но това още не е всичко. Керенски ускорил революцията с максимално проливане на кръв, на фронта. Той създава такива условия, че повече нямало накъде. Нещо повече, Керенски просто връчва държавата на болшевиките. Троцки веднага получава шанс и «незабележимо» заема целия държавен апарат със свои хора. Каква е тази странна слепота? Това е реалността на прехвалената Октомврийска революция! Болшевиките взели само това, което им дали "Те"!

К. – Вие се осмелявате да твърдите, че Керенски е бил съучастник на Ленин?

Р. – На Ленин – не, но на Троцки – да!

К. – Абсурд.

Р. – Вие никак няма да разберете. Това ме учудва. Ако сте били агент, и криейки истинското си лице, станете командир на вражеската крепост, нима няма да отворите вратите за атакуващите сили, на които вие в действителност служите? Иначе няма ли да станете пленник, заедно със всички? Нима няма да се излагате на опасности, заедно със всички, по време на шурма на своите? Повярвайте ми, революцията в Русия много повече е задължена на Керенски, отколкото на Ленин.

К. – Искате да кажете, че Керенски е бил съзнателен и действителен агент на врага?

Р. – За мен този факт не подлежи на съмнение. Моля ви да вземете предвид, че аз лично вземах участие във всичко това. Даже ще ви кажа повече. Знаете ли кой финансира Октомврийската революция?

«Те» я финансираха. Особено този, който финансира японците, т.е. Яков Шиф с братята Варбург. Това означава нещо повече от съзвездие; чрез една от петте банки, които са членки на Федералния Резерв. Чрез «Кюн, Льоб и Ко». Чрез американските и европейските банкери: Hanauer, Breitung, Aschberg, Nya Banken of Stockholm.

Аз бях там по това време, уж случайно, в Стокхолм, и вземах участие в предаването на фондовете. До тогава, докато пристигна Троцки, аз бях единствения представител, получател от страна на революцията. Накрая пристигна Троцки. Трябва да подчертая, че Франция го изгони от своята територия за поражение му. И в същото това време, съюзниците осигуриха пристигането на Троцки в Русия, за да е поразен там, у тях си, в Русия. Какво, пак ли е случайно съвпадение? Кой устрои всичко това? Същите тези хора, които осигуриха влака на Ленин през линията на фронта.

Именно «Те» измъкнаха Троцки от канадския концлагер и го доставиха в Англия, а после цял и невредим го превозиха до Русия. При което «пораженецът» Троцки свободно премина всички погранични пунктове на страните съюзници на Русия.

Единият от «Тях», конкретно евреинът Валтер Ратенау, обезпечи на Ленин преминаването през вражеска Германия.

И ако прегледате историята на революциите и гражданските войни, без всякакви предразсъдъци, и изучите информацията в нейната цялостност, то вие няма да откриете нищо, освен ето такива "възхитителни случайности".

К. – Добре, да приемем, че случайности няма. Какво ни дава това?

Р. – Оставете ме да завърша тази кратка история, и после двамата ще направим заключение.

Веднага след пристигането си в Петроград Троцки открито бил приет от Ленин. Но както би трябвало да знаете, отношенията между тях, във времето между революциите 1905-1917 год. са били силно обтегнати.

И ето че всичко изведнъж е забравено, и Троцки се появява в цялата слава на триумфа на революцията, независимо иска ли това Сталин сега или не.

Защо? Тайната я знае жената на Ленин, Крупская. Тя прекрасно знае, кой е Троцки в действителност, и тя убеждава Ленин да приеме Троцки. Ако Ленин не беше приел Троцки, той (Ленин) и до сега щеше да си седи в своята Швейцария.

Имало е важна причина да приеме Троцки, който в този момент не е бил даже член на партията. Освен това, Ленин знаел, че зад Троцки стоят огромни пари и огромна международна помощ. Доказателство за това Ленин получил във вид на пломбиран влак, който (му го) уредил Троцки. Нещо повече, именно Троцки, а съвсем не желязната решителност на Ленин, подредили така, че цялото леви

крило на революционните партии, включително есерите и анархистите, се сплотили около никому неизвестната фракция на болшевиките. И това не е просто така, понеже истинската партия на безпартийния Троцки е била старата еврейска партия «Бунд», от която възникнали всичките московски революционни партии, и която дала 90% от всичките революционни лидери. Говоря, не за официалния, добре известен на всички Бунд, а за секретния Бунд, който инфилтрирал всички социалистически партии, и лидерите на които са били напълно под техен контрол.

К. – И Керенски ли, също?

Р. – Керенски също, но също така и някои от лидерите на буржоазните партии, които на бяха социалистически. Лидерите на буржоазните фракции.

К. – Как така?

Р. – Не забравяйте ролята на масонството в първата фаза на демократично-буржоазната революция.

К. – Те също ли са били контролирани от Бунда?

Р. – Приблизително – да, а в действителност, повече от «Тях».

К. – Въпреки че комунистите са заплашвали привилегиите им и животите им?

Р. – Въпреки това. Очевидно е, че те не са чувствали опасността. Имайте предвид, че всеки масон тайно се е надявал на повече, от колкото е било в действителност. Те са Видели, че все повече масони се появяват в правителствата. Тогава всичките политически лидери на съюзниците са били масони, с много малки изключения. Затова всеки от тях се е надявал, че на него ще му провърви, повече отколкото на другите. Те всички, кой знае защо, вярвали, че революцията ще спре на буржоазно-демократичната форма, от типа на Англия.

К. – При тази политическа картина, която е била 1917 г. в Русия, да се надяваш на това, е било, най-малкото, наивно.

Р. – Те са и били наивни. Масоните абсолютно не си извлекли никакъв урок от Великата Френска революция, където те играли доста забележима роля. Тази революция погълнала повечето масони, започвайки от Гранд-майстора на Орлеанската ложа, на негово величество, масона Людовик Шестнадесети, а после погълнала и жирондистите, гебъртистите, якобинците, и т.н.; и ако някой е оживял, то е само благодарение на настъпилия месец Брюмер.

К. – Искате да кажете, че масоните задължително трябва да умрат от революцията, която им е задължена за възникването си?

Р. – Точно така, защото всички те са гои, а революцията е еврейска. Вие сега формулирахте принципа на революцията, който е обкръжен с голяма тайна. Всеки масон трябва да умре. Аз съм масон, вие го знаете, не е ли така? Сега ще ви кажа масонска тайна, която те обещава, но няма да я разкрият, ни на 25-та, ни на 33-та, нито на 93-та степен, нито на която и да е степен, на който и да е ритуал. Ясно е, че аз го зная, не като масон, а като един от хората, принадлежащи към "Тях".

К. – И какво е това?

Р. – Всяка масонска организация създава всички необходими предпоставки за еврейската революция. Това е очевидната роля на масонството, създадено за въвлечане на гоите в процеса на своето самоунищожение. Очевидно е, че това се прави под различни предлози. Те всичко скриват зад широко известния лозунг: Свобода, Равенство, Братство. Разбирате ли? Но понеже еврейската революция има предвид унищожението на цялата средна класа на обществото, и на народа, като цяло, то това, всъщност, е самоубийство на който и да е, на всеки масон. Вие, естествено, разбирате, че цялата тази показна секретност, обкръжаваща масонството, всъщност е нужна, за да скрие реалните тайни на масонството, а най-вече, тяхното последващо унищожение. Ако можехте да попаднете с машина на времето, в далечното бъдеще, то обърнете внимание на

това, какви глупави физиономии ще правят масоните, умиращи от ръцете на истинските еврейски революционери. Как те викат, какви заслуги имат пред революцията! Това ще е зрелище на което можеш да умреш... но от смях.

К. – А вие все отричате вродената тъпота на буржоазията?

Р. – Отричам я у класата, като цяло, но не в отделните лица. Психиатрическите болници никак не доказват всеобща лудост. Масонството е също лудница, но доброволна. Но аз продължавам нататък: революцията е извършена, властта завзета. И тук възниква първия проблем: мирът. И ето тук възниква първия разкол вътре между победителите. Вие би трябвало прекрасно да знаете за тази борба, която се е водела между привържениците и противниците на мира в Брест-Литовск. Аз само ще ви напомня, че троцкистите бяха против подписания Брест-Литовски мир. Този мир беше фатална грешка и несъзнателно предателство на Ленин към Световната Революция. Ако не беше този мир, то болшевиките щяха да отидат и на Версайската мирна конференция, и в Лигата на Нациите. Червената армия въоръжена до зъби от съюзниците, щеше да влезе в Германия. Червената Армия нямаше да позволи да пропадне Германската революция. А това щеше да е съвършено друга карта на Европа.

Но Ленин, в опиянение от властта и с помощта на Сталин, поддържани от националното крило в партията, настоя на своето. Така и бе родена тезата за «построяването на социализма в една страна», а на практика, това е върл национал-комунизъм, който сега и достигна своя разцвет при Сталин. Групите на Ленин и Троцки водиха най-упорита борба. Само едно условие се спазваше: комунистическата държава не трябва да бъде разрушена.

Това бе нашето първо поражение, а после последваха и останалите. Борбата беше жестока, груба и в същото време, тайна, за да не се компрометира нашето участие във властта. С помощта на наши приятели, Троцки организира покушението на Каплан срещу живота на Ленин. По негова заповед Блюмкин уби германския посланик Мирбах. Вътрешният преврат, който бе подготвен от Спиридонова, с нейните социалреволюционери и Савинкова, бе организиран от Троцки. Негово доверено лице за връзка с интернационалните банкери бе провереният човек Розенблюм – евреин, по-известен под името Рейли. Той също е бил най-добрият агент на британското разузнаване. В действителност, това беше човек от «Тях». Защо бе избран Розенблюм-Рейли, който беше известен на широката публика само като британски агент? Защото в случай на провал, вината за всичките убийства и насилие ще легне не на Троцки, и не на нас, а на чужбината, на Англия. Така и се случи!

В резултат на Гражданската война ние се отказахме от заговорническите и терористическите методи, понеже в наши ръце попадна реалната сила на държавния апарат. Троцки стана организатор и ръководител на Червената Армия. До тогава нашите сили навсякъде отстъпваха пред верните на режима, а нашата власт се простираше само на територията на древното Московско царство.

И изведнъж, като с махване на вълшебна пръчка, Троцки започва да печели. Защо? Или пак мислите, че е случаен късмет? Ще ви кажа направо, че когато Троцки взе командването на Червената Армия, той вече имаше всичките необходими сили, за да завземе напълно властта. Серия военни победи трябваше да ускори този процес и да увеличи неговите сили. Тогава вече беше реално да бием белите.

Вие нима вярвате на официалната история, че сбирщината, наречена Червена Армия, е била причината за тези победи?

К. – Тогава кой?

Р. – За тези победи, ние дължим 90% на "Тях". Не трябва да забравяте, че белите бяха всъщност демократи, меншевики и остатъци от либералните партии бяха заедно с тях. Сред тях, «Те» винаги имаха на своя служба хора,

които им служеха съзнателно или несъзнателно. Когато Троцки стана командващ, на тези хора бе заповядано систематично да предават своите (белите), а в замяна им бе предложено участие в Съветското Правителство. Посланик Майски бе един от тези хора, и само на него донякъде провървя, и той впоследствие получи обещаното. Но той го получи, чак след като Сталин повярва в неговата лоялност.

Този саботаж в Бялата армия, плюс прекратяването помощта за белите генерали, които и без това се оказаха абсолютни идиоти, доведоха до, поражение, след поражение.

А за капак, президентът на САЩ Уилсън предложи своите знаменити 14 условия за мир, където имаше точка 6, която, сама, зачеркваше всичките надежди на Бялото командване за победа в тази война.

Гражданската война укрепи позициите на Троцки като наследник на Ленин. В това няма никакви съмнения. И сега вече този стар революционер можеше да умре. «Мавърът извърши своето дело», и можеше да умре в слава и почести. Ако Ленин беше преживял куршумите на Каплан, то за него пак нямаше никакви шансове да оцелее, поради тайните опити да се прекрати животът му, които прилагаха към него.

К. – Троцки ли го умъртви? Това е добра информация за нашия процес. Значи това не е Левин – лекарят на Ленин?

Р. – Троцки ли? Възможно е да е вземал участие. Но е съвсем сигурно, че той е знаел за това. Каквито и да са били техническите средства – това не важно. Важното е, че «Те» имат достатъчно канали, за да проникнат навсякъде, където поискат.

К. – Във всеки случай, убийството на Ленин има огромно значение и, навярно, ще е по-добре да прехвърлим този случай на един следващ (съдебен) процес. Как мислите вие, Раковски?

Р. – Не ви препоръчвам това. Оставете това в покой. това е много опасна тема и за самия Сталин. Можете да пропагандирате, както искате. Но «Те» имат несравнено по-мощна пропаганда; и този ход може да «Ги» принуди да изкарат Сталин, че е убиец на Ленин. И аргументите «Им» ще са много по-убедителни от всякакви признания, изтръгнати от Левин, мен или още от когото и да е.

К. – Какво искате да кажете?

Р. – Съществува класическо и безпогрешно правило да се определи, кой е убиецът и злоумишленикът – този, който е получил цялата изгода. Що се отнася до убийството на Ленин, цялата изгода би трябвало да получи Троцки. Помислете над това и повече не правете вашите забележки, понеже те ме отвличат от главната тема и не ми позволяват да завърша.

К. – Добре, продължавайте, но вече знаете...

Р. – Добре известен факт е, че Троцки наследяваше властта от Ленин, но това е, не защото планът не е бил добър. Когато Ленин бе болен, Троцки вече държеше в ръцете си цялата власт, и това беше повече от достатъчно, за да стане негов приемник. И вече бяха предприети всички мерки, за да се обяви смъртната присъда на Сталин. За Троцки, като диктатор, бе достатъчно да има в ръцете си писмо от Ленин, против своя главен подчинен Сталин, за да го ликвидира. Обаче ето тук изведнъж се намеси тъпата фортуна. В решителния момент, когато умира Ленин, Троцки тежко заболява и за няколко месеца е напълно изваден от борбата, неспособен за нищо. И в този критичен момент това, което бе наше основно преимущество, а това е максималната концентрация на (власт, информация и връзки) в Троцки - то стана нашето главно препятствие. Троцки бе подготвен за своята мисия, а никой от нас не беше подготвен за нея. Даже Зиновиев нямаше съответната подготовка и не можеше да го замести. От друга страна, самият Троцки се боеше, че ще го измамят своите, и не искаше на никого да помогне. По този начин, след смъртта на Ленин, когато Троцки

остана сам срещу Сталин, който започна трескава дейност, то ние вече предвидихме нашето поражение в Централния Комитет. Ние трябваше бързо да съобразяваме в тази ситуация, и ние решихме да се присламчим към съюзниците на Сталин, да станем сталинисти, още по-големи от него, да започнем да стигаме до крайност с неговата тояга, и с това да саботираме политиката му. Всичко останало вие сами знаете. Това беше наша постоянна подмолна борба и нашата неудача, и това бе победа за Сталин, който продемонстрира гениален политически талант, на който, абсолютно, няма равен в историята. И нещо повече: Сталин възроди класата на национал-комунистите, която, нашата задача беше, напълно да унищожим, защото ние самите не сме национал-комунисти, а интернационални комунисти. Сталин постави Комунистическия Еврейски Интернационал на служба на СССР, и Еврейският Интернационал се подчиняваше. Ако искаме да намерим исторически паралел, трябва да посочим бонапартизма. Но ако искаме да намерим исторически паралел на Сталин, то няма да намерим такава личност. Може би само, ако вземе двама души едновременно: Наполеон и Фуке. И ако при това лишим Наполеон от цялата му любима атрибутика: короната, императорското звание, военните униформи, шпорите, еполетите и другите лъскави дрънкулки, които никога не са привличали Сталин, тогава ще получим от Наполеон фигура, приличаща на Сталин. Главното е, че и Наполеон, както и Сталин - са изтребители на революцията. Сталин не служи на нея. Той я направи негова прислужница. Сталин представлява най-древния руски империализъм, както и Наполеон, който идентифицирал себе си с галите. Сталин отново създаде в народа аристокрацията, макар и не военна, а бюрократическа.

К. – Стига, Раковски, вие не сте тук за да провеждате троцкистка пропаганда. Преминете към нещо конкретно!

Р. – Разбира се, че ще премина, но не преди да стигна до момента, когато вие, макар и на повърхностно ниво формулирате за себе си понятието "Тях". Защото вие постоянно ще си имате работа с "Тях" в своя живот и дейност. Не по рано. За мен това бе по важно, отколкото за вас, и вие трябва да разберете това.

К. – Добре, но се постарайте да сте колкото може по-кратки.

Р. – Нашите неудачи ставаха все повече и повече, от година на година, и отиваха все по-далече от оня набелязан план, който "Те" поставиха пред нас, за по-нататъшното придвижване на перманентната революция. За мнозинството политици и икономисти беше неразбираемо, че Версайският договор беше най-решителната подготовка за световна революция.

К. – Това е интересно. Как си го обяснявате вие?

Р. – Версайските контрибуции и икономическите ограничения не бяха в полза за отделните нации. Тяхната абсурдност беше толкова явна че даже икономистите на страните победителки бяха принуден да ги разкритикуват. Само Франция поиска контрибуции повече, от колкото струваше цяла Франция. Тоест повече отколкото, ако се разпродаде всичко във Франция, и да остане като пустинята Сахара. Още по-лошо решение беше да се наложат на Германия такива плащания, които многократно надвишаваха нейните възможности, даже ако Германия продаде не само своята продукция, но и себе си. И накрая така се получи, че Германия трябваше да започне просто да печата астрономическо количество марки, за да може по някакъв начин да изплаща контрибуциите. А какво означава такова печатане на пари? Стоките изчезнаха, няма храна, глад. В страните, откъдето Германия преди импортиреше, се яви безработица, Германия не е в състояние нищо да купува от никого. Производството в тези страни също спря. А понеже в тези страни също е безработица, и те не могат нищо да купят от Германия – затова и в Германия също е безработица. Нищета, глад и безработица от двете страни: и у загубилите войната, и у

победителите. Порочен кръг. И всичко това е непосредствен резултат от Версайския договор. Нима този договор не беше договор в полза на световната революция? Беше направено даже повече: беше направен опит за глобално международно управление. Само си представете, какво дава един такъв опит за световната революция? Това означава анархистки абсурд: да се поставят пред всяка национална икономика еднакви изисквания и да се принуди националната икономика да функционира в такъв режим, все едно няма никакви различия между страните и климата, наличие на полезни изкопаеми, техническата образованост на работниците и ръководителите. Затова бедните страни за да компенсират всичко това, трябва да влягат многократно повече. Това означава конкретно, че за компенсиране на неравенствата между страните, в почвата, изкопаеми, образование и култура на производството, работниците и персоналът в тези страни ще трябва да се експлоатират многократно повече. Да вземем за пример индустриалното оборудване. Няма много да се задълбавам, но контрола, който наложи над всички, Лигата на Нациите, по делото за установяване на единна продължителност на работното време, означава само по-нататъшно задълбочаване на икономическото неравенство, понеже въобще не взема предвид целите и характера на конкретното производство. Но непосредствения резултат от тази единна политика бе спад на производството, компенсирано с внос от страните с достатъчно производство, т.е. от Америка. И понеже в Европа, в обръщение бе златото, то вносът от Америка се плащаше в злато. Затова през 20-те години в Европа бе икономическа катастрофа, а в Америка, икономически бум, и Америка за своята продукция получаваше златни сертификати.

По примера на анархията в производството, в това време се появи и финансова анархия. «Те» под благовидния предлог "помощ" веднага извлякоха от това изгода, и развихриха още повече анархията: «Те» започнаха свърхпечатане на пари, обезценяване на наличните книжни пари и многократно по-висока инфлация на собствените им пари (долари), банкноти, вексели, кредит, и на другите "ценни" книжа. Спомнете си, как методически и регулярно се провеждаше девалвацията в много страни! Разрушението на паричната система в Германия. Великата Депресия в Америка и глобалните ѝ последствия. Рекордната безработица. повече от 30 милиона безработни само в Европа и САЩ. Е, и какво? Нима Версайският Договор и Лигата на Нациите не работеха за световната революция?

К. – Всичко това се случва самопроизволно и без чиято и да е намеса. Не можахте да ми докажете, защо революцията и комунизма отстъпват пред логическите изчисления. А още повече, защо "Те" се борят против фашизма, който победи в Испания и Германия?

Р. – Ще ви кажа, че ако не "Ги" опознаете, "Тях" и техните цели, тогава нищо няма да разберете. Но не трябва да забравяте за тяхното съществуване и за целите им, а също и това, че Сталин не е техен човек!

К. – Не виждам никаква връзка тук.

Р. – Защото не искате. А имате много повече способности за мислене. Повтарям ви, че за нас Сталин не е комунист, а бонапартист.

К. – Е и, какво?

Р. Ние не бихме искали, всичко което направихме на Версайската Конференция за световната революция, да отиде в полза на сталинския бонапартизъм. Нима това не ви е ясно? Всичко щеше да е съвсем друго, ако Троцки бе станал диктатор на СССР. Това би означавало, че "Те" отново щяха да са босове на Интернационалния Еврейски Комунизъм.

К. – Но фашизмът е определено антикомунистически, както по отношение на сталинския комунизъм, така и към троцкизма. Как, ако "Те" имат такава власт, как те въобще са допуснали съществуването на това явление?

Р. – Защото, точно те дадох властта на Хитлер.

К. - Вие преминавате в зоната на абсурда.

Р. – Абсурдът и чудесата се смесват поради липса на култура. Слушайте. Аз вече признах, че опозицията е разбита. И "Те" видяха, че Сталин не може да бъде свален с вътрешен заговор. Тогава "Те" решиха да поставят Сталин при такива условия, при каквито бе поставен преди това руският цар. Но имаше една пречка, която на нас ни се струва, че вече не е съществена. Работата е там, че в цяла Европа нямаше държава - агресор. Нито една държава не беше така разположена и нямаше реални сили, за да атакува СССР. И ако няма такава страна "Те" трябваше да я създадат. Само Германия имаше достатъчно население, и разположение, подходящо за нападение срещу СССР, и потенциално можеше да нанесе поражение на Сталин. Вие разбирате, че Ваймарската република, в резултат на Версайския договор, беше конструирана така, съвсем не за агресия, но точно обратното, за поражение. Тогава на политическия хоризонт в Германия вече грееше Хитлер. Чифт всевиждащи очи спряха своето внимание върху него, и целия свят внезапно видя неговия стремителен възход. Не казвам, че цялата тази работа е била дело на нашите ръце, не. Непрестанният подем на Хитлер бе резултат на революционно-комунистическия заговор във Версай. Но Версай имаше предвид създаване на условия, съвсем не за Хитлер, а за унищожаване на Германия, за глад и безработица, в резултат на което всичко в Германия щеше да свърши с комунистическа революция. Обаче, понеже Сталин се оказа диктатор на СССР и глава на Комунистическия Интернационал, то, те изгубиха контрола над Комунистическия Интернационал. "Те" разбира се, поправиха положението с плановете на Даус (Dawes. Американски banker. Планът за вземане на репарации от Германия, за който той получи Нобелова награда за мир, 1925 г.) и плана на Янг (План за репарации, който 1930 г. замени плана на Даус. Отменен 1932 г.) в надежда, че в това време троцкистската опозиция ще дойде на власт в СССР, но... това също не се случи. Обаче «Те», като източник на революциите, продължават да действат. Разбира се, икономиката на Германия бе доведена до положение, само с една искра да бъде предизвикана комунистическа революция. Но «Те» леко пренасочват яростта на пролетариата, и вместо комунистическа революция, побеждава национал-социалистическата революция на Хитлер. Това бе извършено диалектически. Но това още не е всичко. Необходимо беше, и в Германия, масите на пробудилия се пролетариат да се разделят на троцкисти и социалисти, в съответствие с инструкциите. Ето с това се и занимавахме ние. Но се искаше повече: 1929 г. Национал-социалистическата партия на Германия изпитваше трудностите на растежа - нямаше пари. Тогава "Те" изпратиха при тях свой човек. Аз зная името му. Това беше един от Варбургите. На преките преговори с Хитлер те уговорили начина на финансиране на НСРПГ, и няколко години Хитлер получаваше своите милиони долари от Уол Стрийт. Той получи милиони долари и от германските финансисти, чрез Шахт. Тези пари тръгнаха за формирането на СС и СА, а и за финансиране на избирателната кампания, и по този начин Хитлер беше избран с парите, предоставени от "Тях".

К. – Тези, които според вас искат Глобален Комунизъм, вѝорѝжават Хитлер, който се кълне че ще изтрѝгне из корен първата в света комунистическа страна. Това какво е, нормалната логика на финансистите ли?

Г. – Вие пак забравяте, че Сталин не е комунист, а руски националист и бонапартист. Спомнете си, че против Бонапарт са стояли хора, които са били обективно революционери; Луи 18-ти, Лорд Уелингтън, Метерних, и волю, или неволю, в тази компания, без сам да знае, попаднал и самодържецѝт Николай Първи. Вие трябва наизуст да знаете определението на Сталин за империалистическите колонии. В съответствие с него, управителите на

Афганистан и Египет са комунисти, понеже се борят против Британската монархия. И затова ние не можем да наречем Сталин - комунист, понеже той се бори против бонапартисткия самодържец, Царя "Коба"? Силата на Хитлер расте, и той вече разширява границите на Третия Райх; и нататък силата на Хитлер ще расте още повече, все до тогава, докато добие сили да нападне СССР и да свали Сталин. Вие не забелязвате ли, че Версайските вълци симпатизират на Германия и съвсем не ръмжат срещу нея, а само тихичко скимтят? Мислите ли, че това пак е случайност? Хитлер трябва да нападне СССР, и също, както това стана 1917 г., когато военното поражение даде възможност да бъде свален царят, така и военно поражение на Сталин, ще даде възможност да го махнат. И отново ще (за)бие часът на световната революция! И демократичните страни, които сега са в състояние на сън, ще бъдат събудени и ще помогнат да се извършат промените в СССР, когато Троцки отново ще вземе властта в свои ръце, както това вече беше през Гражданската война. Но когато Хитлер атакува Запада, тогава неговите генерали ще направят заговор и ще го ликвидират. И сега ми кажете, нима Хитлер не служи на Световната комунистическа революция? Да или не?

К. – Аз не вярвам в приказки и чудеса.

Р. – Добре, ако не можете да повярвате, че "Те" могат да постигнат това, което вече са постигнали, тогава се гответе да наблюдавате нападението на Хитлер срещу СССР и ликвидацията на Сталин, още през следващата година. Вие мислите, че това е чудо, случайност. Тогава се гответе да го почувствате. Вие наистина ли отказвате да вярвате в това? Вие ще повярвате в това, навярно, когато видите, че събитията се случват тъкмо в светлината на нашия разговор.

К. – Добре, хайде да говорим само във форма на предположения. Какво ще кажете?

Р. – Вие сами обърнахте внимание на някои съвпадения в нашите мнения. Ние троцкистите сега не сме заинтересовани от нападение срещу СССР, защото падането на Сталин ще означава падане на комунизма, във време, когато ние не се готвим да се разделяме с това оръжие. Ние още се надяваме да реставрираме в СССР истинския комунизъм. Казвам ви го ясно.

К. – Отлично. Решение...

Р. – Първо, ние трябва да получим гаранция, че Хитлер няма да нападне СССР.

К. – Ако "Те" са създали Хитлер, то той трябва да им се подчинява.

Р. – Аз бързам и може би неясно изразявам гледната си точка, и вие никак няма да разберете. Ако е истина това, че те са финансирали Хитлер, то съвсем не е задължително, че той знае за тяхното съществуване и цели. Пратеникът на Варбург е разговарял с Хитлер под фалшиво име, и Хитлер даже не се досещал, какъв е той по народност. Варбург също така не казал истината, кого представлява. Той казал на Хитлер, че е изпратен от финансови кръгове от Уолстрийт, заинтересовани за финансиране на национал-социалистическото движение, с цел създаване заплаха за Франция, чието правителство провежда финансова политика, предизвикваща криза в САЩ.

К. – И Хитлер повярвал ли е на това?

Р. – Не знаем. Това не е и важно. Нашата цел беше да провокираме война, а Хитлер и е - тази война. Сега разбирате ли?

К. – Разбирам. И аз не виждам друг начин да го спрем, освен да създадем коалиция на СССР с другите демократични страни, която би изплашила Хитлер. Мисля, че той няма да рискува да нападне наведнъж всички страни. Може би само, една по една?

Р. – На вас нима не ви идва в главата по-просто решение. Аз бих казал - контрареволуционно решение.

К. – За да се избегне война против СССР ли?

Р. – Съкратете фразата и повтаряйте след мен: "да се избегне войната". Нима

това не е абсолютно контрареволуционно решение? Всеки искрен комунист, кланящ се на своя идол – Ленин и другите революционни стратегии, е длъжен винаги да иска война. Нищо не приближава така революцията, както войната. това е марксистко-ленинска догма, която трябва да зазубрите. А сега нататък: Сталинския национал-бонапартизъм оплита интелекта, даже и на най-кръвожадните комунисти, до такава степен, че те и не разбират своето превъплъщение: че Сталин подчини революцията на държавата, докато според нас, държавата трябва да е подчинена на революцията.

К. – Вашата ненавист към Сталин ви заслепява, и вие противоречите сам на себе си. Вие току що твърдахте, че вие не сте заинтересовани от атака срещу СССР?

Р. – Но защо атаката трябва да е непременно против СССР?

К. – А коя друга страна той ще нападне? Той сам го казва в речите си. Какви още доказателства са ви нужни?

Р. – Ако това на вас сталинистите ви е толкова разбираемо и безспорно, то защо вие провокирахте войната в Испания? Само не ми казвайте, че това е било направено по чисто революционни съображения. Сталин не е способен на практика да изпълни нито една марксистка теория. Ако това са били само революционни съображения, тогава няма никакъв резон да загинат в Испания толкова от най-добрите международни революционни бойци. Тази страна се намира най-далече от СССР, от всички други, и даже най-елементарното стратегическо образование не би позволило да се губят там най-добрите революционни сили. В случай на официално обявяване на война, как тогава Сталин би доставял снабдяване за Испанската Съветска Република? Но от друга страна, Испания беше стратегически пункт. Място, важно за интересите на различните капиталистически държави... Можело е да се провокира война между тях. Аз допускам, че теоретически това може да е и правилно, но практически - не. Вие виждате, че война между демократическите и фашистките държави не е задължително да започне сега и веднага. И ще ви кажа: ако Сталин е мислел, че той може да сблъска капиталистическите държави, да воюват помежду си, то защо не може да допусне, че други може да направят точно това?

К. – Може да се допусне вашата хипотеза, ако се съглася с вас.

Р. – Това означава, че ние вече в две места сме на едно мнение: първо, че срещу СССР не трябва да се напада, и второ, че би било разумно да се провокира тази война между капиталистическите държави.

К. – Да, съгласен съм. Но това ваше собствено мнение ли е или е "Тяхно"?

Р. – Казвам го, като мое собствено мнение, защото нямам власт и контакт с "Тях", но мога да се обзаложа, че в тези два пункта, това мнение съвпада и а мнението на Кремъл.

К. – Ето това е и най-важното, и е важно, това да се установи предварително. Между другото, на какво основавате мнението си, че "Те" са съгласни с това?

Р. – Ако имах време да опиша пълната схема, тогава бихте узнали причините за тяхното одобрение. За сега ще ги огранича, до три.

К. – Кои?

Р. – Една вече споменах. Хитлер е обикновен човек... Хитлер, благодарение на своята природна интуиция, възстанови в Германия, даже против техническото мнение на Шахт, икономическа система, много вредна за "Тях" (Финансовия Интернационал). Понеже не е обременен с икономически теории, и ръководейки се само от икономическата необходимост, той премахна от страната целия частен и чуждестранен капитал, т.е. направи това, което ние направихме в СССР след революцията. Това означава, че Хитлер сам пое привилегията и монопола за печатане на парите, и не само физическите марки, но и финансовите (ценните книжа и "безналичните"). Тоест, Хитлер пое целия

този апарат за фалшиво печатане на книжни пари и ги накара да работят за своята държава! Но Хитлер ни надмина, понеже ние, като отменихме този апарат, просто го заменихме със свой собствен жесток апарат (т.е., заменихме експлоатацията на чуждестранния международен капитализъм, със своя собствена експлоатация). А това означава, че Хитлер не оправда надеждите на Финансовия Интернационал, който му даде парите. Ще ви дам два реални факта за сравнение. Аз даже ще кажа, че Хитлер бе щастливец. Той нямаше злато, затова и не правеше глупави опити да създава златен резерв. И понеже за обезпечаване на книжните пари, той имаше на разположение огромния научен и работнически потенциал на своя народ, т.е. имаше глави и ръце, той ги взе и ги вложи, като обезпечение на своите книжни пари. Това бе дотолкова контрареволуционно... та той като вълшебник, за една нощ, от раз, ликвидира безработицата на 7 милиона души.

К. – Благодарение на превъоръжаването.

Р. – Какво ви дава реално вашето превъоръжаване? Хитлер постигна това именно в мирно време, въпреки противодействието на всички буржоазни икономисти, които го обкръжаваха, и той приложи своята система, именно, и на първо място, в невоенното производство. Можете ли да си представите, какво би станало, ако тази система бяха приели и други държави? Например, Британия? Тогава щяхте да разберете, какво е контрареволуция. И опасността още не е преминала. Слава богу, че Хитлер приложи своята система, не от предшестващи теории, а по опитен път, и затова не е имало време да я формулира в научен вид, като формула за подражание. Това значи, че той не е обмислял своята икономическа система, не е прилагал дедукция, индукция, не е формулирал в завършена икономическа теория, своята икономическа система, за други (страни). Обаче винаги има опасност, че някой може да го направи, вместо него. И това е доста сериозно. Защото такава теория може да се появи във всеки момент. Ние затова и не критикуваме целенасочено тази икономическа система на Хитлер, за да не се получи така, че теоретичната дискусия да стимулира формулирането и систематизацията на тази най-ефективна икономическа доктрина. Затова има само едно решение – война.

К. – А втората причина?

Р. – Ако Термидор (Термидориански преврат на 9 термидор (27 – 28 юли 1794), който слага край на Якобинската диктатура по време на Френската революция.) не победи вследствие революцията в Русия, това се случи поради факта, че в Русия още имаше национализъм, макар и ембрионален национализъм, въплъщаващ се във фигурата на царя. Тогава си представете с какви трудности трябваше да се сблъска революцията в Европа, където национализмът съществува в развита форма? Маркс, в това отношение, напълно е грешал със своята теза за победа на революцията в развитите индустриални страни. Революцията победи не в европейските страни, а в Русия, където почти нямаше и пролетариат. Освен другите причини, нашата победа в Русия се обяснява с това, че в Русия нямаше реален национализъм, докато в другите страни той беше изразен в доста по-голяма степен. Виждате ли, как сега в Европа се надигат силите на национализма, и колко заразителен е той, и как от него извлича полза Сталин? Сега можете да разберете, че само и единствено заради това, за да се разруши национализма, трябва да се направи война в Европа!

К. - Тоест, Раковски, вие дадохте една икономическа и една политическа причина. А каква е третата?

Р. - Лесно е да се сетиш. Това е религиозна причина. Комунизмът не може да победи, докато не е изтребено християнството. Историята говори ясно по този въпрос: На перманентната революция и трябваша 17 века (от Рождество Христово), за да постигне своята първа частична победа и да разцепи

Християнството. В действителност, християнството е единственият наш истински враг, понеже всичките политически и икономически условия в буржоазното общество са само последствия от християнството. Християнството, имащо власт над индивида, е способно да анулира всички наши успехи, даже в Русия, където ръководещата класа, въпреки всичко, си остава християнска. И това препятствие, християнството, не е ликвидирано, въпреки 20-годишното съществуване на марксизма в Русия. Трябва да признаем, че Сталин не оказваше подкрепа на християнството. И самите ние не бихме могли да действаме по-добре от него, в това отношение. Но ако Сталин бе взел за съюзник православието, тогава неговият национализъм би се подсилит хилядократно, и това би било много силен удар срещу нас, тоест, срещу революцията! И ако това се случи, това ще направи напълно невъзможно нашето сътрудничество, макар и привидно, със Сталин!

К. - И така, разбирам, че вие дадохте определение на трите фундаментални причини, дадохте приблизителен разбор. Но подчертавам, че аз си запазвам правото да се съмнявам. Сега можете да продължите.

Р. - Настъпва моментът. Обаче трябва да уточня, че аз говоря само от себе си, лично. Но, така или иначе, интерпретирам "Тяхната" гледна точка. Аз допускам, че "Те" може да разглеждат и други решения, които не са ми известни, относно тези три цели. Имайте това предвид.

К. - Добре, ще го имаме предвид, моля говорете.

Р. - Да го опростим. Понеже германската военна машина бе създадена за това, да върне властта в СССР на нас, т.е. на троцкистката опозиция, а троцкистката опозиция е разгромена, затова сега целта е, да се насочи ударът на Хитлер, не на Изток, а на Запад.

К. - А вие тъкмо обмисляхте, как това може да се нагласи?

Р. - Имах достатъчно време на Лубянка. Обмислях. Вижте: За нас е трудно да намерим общи точки помежду ни, но ако всичко останало е нормално, то проблема се свежда до намиране на общи допирни точки между Сталин и Хитлер.

К. - Но това е проблематично.

Р. - Но съвсем не е нерешимо, както мислите вие. В действителност проблемите са неразрешими, само ако включват в себе си диалектически субективните морални ограничения. Но, даже в този случай, ние винаги считаме за възможен диалектическия синтез, преодоляващ морално ограничената християнска догма.

К. - Вие отново се впускате в теоретизиране.

Р. - Това ми е необходимо, поради моята интелектуална дисциплина. Хората с висока култура предпочитат да се приближат към конкретното, чрез обобщения. За Хитлер и Сталин може да се намери общо ключе, защото, макар и различни хора, те имат еднакви корени. Хитлер е патологично сантиментален, Сталин в това отношение е нормален, но и двамата са егоисти. Ни един от тях не е идеалист, и именно затова те и двамата са националисти, бонапартисти, и от там - класически империалисти. И от тук вече не е трудно да се намери обща платформа за тях. Защо не, след като е бил възможен съюз между императрица Екатерина Втора и пруския Крал?

К. - Раковски, вие сте непоправим.

Р. - Вие не се досещате? Ако Полша е била повод за обединение на Екатерина Втора и пруския император Фридрих, то защо и сега Полша не послужи като причина за общ интерес между Хитлер и Сталин? В Полша интересите на Хитлер и Сталин могат да съвпадат, и затова ние можем, и двамата да ги насъскаме срещу Полша, отчитайки, че Полша, така и така, е християнска държава, и още повече, католическа; и в това отношение ще изпълним "Техните" преки директиви.

К. - И Какво следва от това ужасно съвпадение?

Р. - Ако има обща почва, тогава има и възможност за съглашение.

К. - Между Хитлер и Сталин? – Абсурд! Не е възможно, по принцип!

Р. - В политиката няма абсурди, а също, няма и невъзможни неща.

К. - Хайде да разгледаме хипотезата: Хитлер и Сталин нападат Полша.

Р. - Разрешете тук да ви прекъсна: атаката може да бъде описана само със следващите термини: война, или има, или няма, т.е. има мир, Така ли е?

К. - Добре, и тогава какво?

Р. - Вие можете ли да си представите, че Англия и Франция, с техните по-лоши армии и авиация, отколкото на Хитлер, могат да атакуват обединените сили на Хитлер и Сталин?

К. - Да, това изглежда много трудно, ако не е Америка...

Р. - Хайде поне за минутка да оставим Америка на мира. Съгласни ли сте, че ако Хитлер и Сталин заедно нападнат Полша, то война в Европа няма да започне?

К. - Вие създавате логически схеми, но това практически е невъзможно.

Р. - Защото европейска война в този случай е безполезна, тя няма да предизвика взаимно разрушаване на капиталистическите държави. След това заплахата от Хитлер за СССР ще си остане, защото двете държави, теоретически, ще укрепнат в еднаква степен. На практика, за Хитлер, това укрепване повече му е нужно, защото СССР не се нуждае от увеличаване на територията и ресурсите си, повече, от колкото ги има, но на Хитлер това му е крайно нужно.

К. - Това е така... Но аз не виждам изход от тази ситуация.

Р. - Има решение.

К. - Какво?

Р. - Такова, че демократичните страни трябва да атакуват, и същевременно да не атакуват агресора. (След обявяването война, от Британия и Франция, на Германия, септември 1939 г., военни действия на Западния фронт няма чак до май 1940 г.. Оттук е и названието на тази война, за този период, "Странната Война")

К. - Какво говорите? Това са халюцинации! Това е абсурд!

Р. - Така ли мислите? Успокойте се. Нима нямаме двама агресори? Нима не стигнахме до извода, че демократичните страни няма да започнат атака, защото агресорите са двама. Добре..., какво предотвратява атаката срещу една от тях?

К. - Какво искате да кажете с това?

Р. - Просто искам да кажа, че Англия и Франция ще обявят война само на единия агресор, а именно, само на Хитлер. (Което и се случи, след година и половина)!

К. - Добре, но това е необосновано твърдение.

Р. - Това е хипотеза, но напълно обоснована. Вижте сами: Всяка държава, която ще воюва против коалиция от вражески държави, трябва да има стратегия да ги разгроми една след друга. Това е очевидно, и даже може просто да бъде пипнато. Съгласете се, че Сталин в случая няма да възразява особено, ако въпросът за нападение на Англия и Франция срещу Хитлер е вече решен. Нима не е така? В допълнение, географията го подсказва, и стратегията (за целта) също. Колкото и да са глупави Англия и Франция, възнамерявайки да воюват против двете страни, те не го могат, защото нямат обща граница с СССР. Как да нападнат СССР през Германия? Да, има авиация, но откъде и с какви сили те ще нападнат СССР? В сравнение с Хитлер, тяхната авиация е по-слаба. Затова Франция би предпочела да запази неутралитет, макар Англия да представлява реална заплаха за Германия и СССР. Всичко, което ви казвам, не е военна тайна, това е добре известно на всички. Ще видите, че всъщност, всичко това не е чак толкова сложно

К. - Вашите аргументи изглеждат логични, ако броя на участниците се

ограничи до четирите страни, обаче те са повече и неутралността не е прост въпрос ,във война от такъв мащаб .

Р. - Без съмнение, множествено участие няма да измени съотношението на силите. Претеглете всичко и ще видите, как балансът на силите си остава същия, даже ако много, или всички европейски страни влязат във войната, на страната на Англия и Франция, те няма да им отнемат лидерството. Затова географската причина, поради която Англия и Франция не могат да нападнат СССР, ще си остане.

К. - Вие забравяте САЩ.

Р. - Ако малко поразмислите, ще видите, че на съм забравил САЩ. Сега, докато съм в подготвителния период, съм принуден да огранича техното участие. Трябва да кажа, че САЩ, все пак, не могат просто да принудят Англия и Франция да нападнат Хитлер и Сталин едновременно. За да е възможно това, самите САЩ трябва да воюват още от първия ден, но това за тях не е възможно. Преди всичко, Америка никога не е нападала първа и няма да го направи, и сега. Другото нещо е, че техното ръководство може да организира нападение срещу себе си, ако това им е нужно. Но че няма да го направят, това мога да ви уверя със сигурност. При това, ако провокациите бъдат неуспешни, и противникът не се поддава на тях, тогава САЩ ще измислят война. По времето на първата им война против Испания, в поражението на която американците бяха уверени, американците измислиха войната. А ако се изразя по-точно, "Те" уредиха войната. В 1914 г. провокацията беше успешна. Да, технически може да се спори, беше ли успешна. Но това е правило без изключения, че който напада пръв, без предупреждение, напада с помощта на провокация. Има само едно "но": блестящата американска техника на провокациите, която аз винаги приветствам, е зависима от вътрешния момент в САЩ. Първо, те трябва да имат въоръжение, в нужното количество за войната. Имат ли го сега? – Очевидно, че не. Сега в Америка имат само сто хиляди човека под оръжие и посредствена авиация. Америка има само внушителен флот. Но вие можете да разсъдите, че само с това Америка не може да принуди Англия и Франция да нападнат СССР, понеже Англия и Франция имат преимущество срещу СССР, само на море. А вече ви казах, че от тази страна, пак няма да има никакво изменение на съотношението на силите.

К. - Съгласен съм с това и моля още веднъж да се спрем на техническата реализация.

Р. - Както видяхте, поради внезапно създадените общи интереси на Хитлер и Сталин, относно Полша, всичко се свежда само до формализацията на тази еднаквост на целите, във вид на договор, и подписване на пакт за взаимно ненападение.

К. - И вие мислите, че това е толкова лесно?

Р. - Ако говоря искрено, тогава -не. Тук е нужна дипломация, по сурова от сталинската. Тук са ни нужни хората, които Сталин ликвидира, един от които сега гние в Лубянка. В старото време Литвинов (Воллах-Финкелштайн) можеше, предвид националността му, да е пречка за преговори с Хитлер. Но сега Литвинов е смачкан човек и е уплашен до смърт; той се плаши от Молотов, повече отколкото от Сталин. Сега целият му талант е насочен към това, да ги разубеди, че е Троцкист. Но ако чуе за това, че трябва да уреди отношенията с Хитлер, това за него ще е равнозначно, че той сам себе си трябва да направи троцкист. Аз лично не виждам човек, способен да свърши тази работа, още повече, че трябва да е чистокръвен руснак. Себе си мога да предложа само за ръководство. В сегашния момент бих предложил, тези, които започнат преговорите, да го правят строго секретно, но с голяма взаимна искреност. Тук имаме доста много всякакви предрасъдъци, и само пълна искреност и доверие могат да измамат Хитлер!

К. - Пак не разбирам парадоксите.

Р. - Простете ми, но това само външно са парадокси. Длъжен съм така да го правя, заради диалектическия синтез. Аз исках просто да кажа, че с Хитлер трябва да се играе чиста игра, относно най-близките и конкретни планове. Необходимо е да му се покаже, че цялата игра се играе, не за това, да го накараме да воюва на два фронта. Например, възможно е да му пообещаем, и по възможност, да му покажем, че нашата мобилизация ще е ограничена, само с неголеми сили, колкото са нужни за нахлуване в Полша, и тези сили ще са ограничени. Съответно нашите сегашни планове, ние трябва да разположим нашите главни сили така, че да посрещнем едно възможно англо-френско нападение. Сталин ще е щедър с предварителните доставки на суровини, които ще иска Хитлер, това основно се отнася за нефта.

Ето така си представям всичко това, в дадения момент. Тук могат да възникнат още хиляди нюанси от подобен характер, които ще трябва да се решават в ход, и по този начин, Хитлер, като види, че ние честно окупираме само "нашата" част от Полша, да мисли, че всичко е наред. И понеже така и ще направим, то Хитлер ще бъде измамен посредством искреността ни.

К. - И къде е тук измамата?

Р. - Ще ви дам няколко минути, за да можете вие сам да откриете, къде е тук измамата за Хитлер. Но в началото трябва да подчертая, и вие трябва да си вземете бележка, че планът, който тук ви обрисовах, е логичен и нормален. И моето мнение е, че ние можем да го постигнем, че капиталистическите държави ще се разрушат, една друга, в тази война, ако сблъскаме двете им крила: капиталистическото и фашисткото. Повтарям, че планът е нормален и логичен. Ще видите, че тук няма намеса на неизвестни и тайнствени фактори. Накратко, за да си представите целия план, то тук, "тяхното" вмешателство е ненужно. Но, вие навярно мислите, а защо беше нужно въобще да се губи време за доказване на съществуването и властта на "Тях"?

К. - Да.

Р. - Бъдете искрен с мен. В кое, наистина, вие не забелязвате "Тяхната" намеса? Бих искал да ви помогна и да ви покажа, че "Тяхната" намеса я има, и че я е решаващата. И именно по тази причина планът изглежда логичен и естествен. Нима вие наистина не "Ги" виждате?

К. - Казано честно, не.

Р. - Логичен и естествен е плана ми, само външно. По логично и естествено е, ако Хитлер и Сталин се нападнат и се разбият един друг. За Англия и Франция това би било по-просто и по лесно, ако именно това те са си поставили за цел. За Англия и Франция би било достатъчно, ако на Хитлер се позволи да нападне Русия. Забележете, подчертавам думата, ако му се позволи да нападне СССР. Не ми казвайте, че Германия не може да бъде разбита. Ако руските простори и страхът от сталиновите сатрапи не са достатъчни, за да се постигне пълно военно изтощаване на Германия, тогава западните страни ще започнат да помагат на Сталин, докато не бъде постигнато пълно изтощаване и на двете страни. Ето това би било много по-логично и естествено. В самите тези "демокрации" хората въобще не разбират, кое е причината и кое, следствието. Има само една цел, една единствена цел - тържеството на Комунизма! Това няма да го диктува Москва на демокрациите, но Ню Йорк; не "Коминтернът", а "Капиталинтернът" от Уол Стрийт. Кой друг може да наложи на Европа толкова очевидни и абсолютни противоречия? Коя друга сила може да води (държавите) към пълно самоубийство? Само една сила е способна на това – парите. Те са силата, и те са единствената сила.

К. - Ще бъда откровен с вас, Раковски. Допускам, че имате и дар, и талант. имате блестяща диалектика и, ако това е недостатъчно, вие добавяте още и своето въображение. И макар, че ми е интересно, това не ми е достатъчно.

Трябва да ви задам въпроси, изхождайки от това, че повярвах на всичко, което тук казахте.

Р. - И аз ще ви отговоря, но при едно условие: че вие нищо няма, нито да добавяте, нито да премахвате от моите отговори.

К. - Обещавам ви. Вие твърдите, че «Те» пречат или ще пречат за война между Германия и СССР, което би било логично, от гледна точка на демократичните капиталистически страни. Правилно ли го казах?

Р. - Напълно.

К. - Но нали е реалност, че на Германия разрешиха да се превъоръжи и да се разшири, и това е факт. Зная, че вие обяснихте, с това, че се разчитало, на власт в СССР да дойдат троцкистите, но този план отпаднал. В светлината на новата ситуация вие съветвате, че Хитлер и Сталин трябва да подпишат пакт за ненападение и да си разделят Полша. Аз ви питам: каква гаранция имаме, че имайки този пакт или не, делим или не Полша, Хитлер няма да нападне СССР ?

Р. - Това не може да бъде гарантирано.

К. - Тогава защо да говорим за това?

Р. - Не бързайте. Огромната заплаха за СССР е реална и съществува. Това не е хипотеза и не е словесна заплаха. Това е факт, а фактът задължава. «Те» са по на високо (властово) положение, от Сталин, и от това няма къде да се избяга. На Сталин се дава право, да избира само между двата предложени варианта, но не и пълна свобода. Нападение на Хитлер, така или иначе ще има. Не е задължително "Те" да полагат никакви усилия, а просто да предоставят на Хитлер шанс за действие. Това е основната и определящата реалност, която е забравена от вас, предвид вашия кремълски стил на мислене. Егоцентризъм, Сър, Егоцентризъм.

К. - Право да избира ли?

Р. - Ще го поясня още веднъж, но кратко. Или ще има нападение срещу СССР или ще се реализира плана, който аз посочих, когато европейските капиталистически страни се унищожат, една друга. Обръщам внимание на тази алтернатива, но, както виждате, тя е само теоретична. Ако Сталин иска да оцелее, ще му се наложи да избере плана предложен от мен и одобрен от "Тях".

К. - А ако го отхвърли?

Р. - За него това не е възможно. Въоръжаването и експанзията на Германия ще продължават. Когато Сталин бъде поставен пред такава опасност, какво ще направи? Инстинктът за самосъхранение ще го принуди.

К. - Изглежда, че всички събития се случват в съответствие с "Техните" заповеди.

Р. - Точно така и е. И в СССР отиват към това. А как може да бъде другояче, и какво тук да се предсказва... Сталин не прилича на човек, помислящ за самоубийство. Много по-трудно е да се прогнозира и да се принудят да действат тези, които нямат изгода, но те, така или иначе, трябва да действат, в дадения случай това са демократичните, капиталистически страни. Аз задържах обясненията до сега, за да дам точна картина на истинското положение. За вас е по-добре да изхвърлите от главата си мисълта, че вие сте съдия в тази ситуация. Съдиите са "Те"

К. - «Те са навсякъде». Трябва ли да си имаме работа с призраци?

Р. - Какво? Фактите призраци ли са? Международното положение ще е извънредно, но не призрачно. То е реално, и даже е много реално. Това не са чудеса, но така се предопределя световната политика. Вие мислите ли, че това е работа на призраци?

К. - Но хайде да погледнем. Да предположим, че вашият план е приет... Но ние трябва да имаме нещо конкретно, за да водим преговори с "Тях".

Р. - Например?

К. - "Техен" личен представител, облечен с власт.

Р. - За какво? Само за да се запознаете ли с тази личност? Или за да си поприказвате? Имайте предвид, че такава личност, в случай че се появи, няма да ви покаже поверителни документи, удостоверения с гербови печати, няма да носи дипломатически костюм, обкичен със злато. Човек от "Тях" няма да каже нищо, което да има формална юридическа сила или договореност. Трябва да разберете, че "Те" не са държава. "Те" са това, каквото е бил комунистическият интернационал преди 1917 г., който от една страна е нищо, а от друга - всичко. Представете си преговори на СССР с масоните или със шпионска организация, с македонските комити или хърватските усташи. Какво може да бъде подписано тук? Такива договори са на нивото на пакта, който Ленин е подписал с хората, които му осигуриха специален влак; или който са подписали Троцки и "Те". Всичко това се осъществява без писмени документи и подписи. Единствената гаранция за изпълнение на съглашението е в обстоятелството, че нещото, за което са се договорили е изгодно за двете страни. Тази гаранция е единствената гаранция за договора, колкото и важен да е той.

К. - Ето тук, с какво бихте започнали?

Р. - Аз бих се свързал още утре с Берлин.

К. - За да се договорите ли да нападнете Полша?

Р. - Аз не бих почнал с това. Аз бих им показал нашето желание да отстъпим и бих намекнал за някои недоволства на капиталистическите страни. Аз не бих се инатил за Испания. Това би било акт на поощрение. После бих намекнал за Полша. Както виждате, нищо компрометиращо, но достатъчно, та германското командване да го представи на Хитлер.

К. - И това ли е всичко?

Р. - За начало, нищо повече. За дипломатията, това вече е много.

К. - Казано честно, имайки предвид целите, които до сега доминираха в Кремъл, не мисля, че някой ще се осмели да съветва за такава рязка промяна в политиката. Представете си, Раковски, Ето, на основание всичко това, което ми казахте. Ще бъде ли възможно, да се убедят хората в Кремъл, от които зависи решението? Аз, въпреки, че усещам влиянието на вашата личност, и за секунда не мога да си представя, че е възможен Съветско-Германски договор.

Р. - Международните събития неумолимо ще го наложат...

К. - Но това ще е загуба на ценно време. Помислете за нещо, по конкретно, което да мога да представя, като доказателство за вашата правота и честност... В противен случай, няма да се осмеля да предам тази информация. Аз ще зафиксирам нашия разговор, напълно точно, но всичко това ще си остане в архивите.

Р. - Може би, ще е възможно да поразговарям с някое много важно лице?

К. - Това може да е реално.

Р. - Но с кого?

К. - Това е мое мнение, Раковски. Вие споменахте конкретни хора, големи финансисти. Ако добре помня, вие споменавахте, например, Шиф. После още един, който е идвал при Хитлер, за финансирането на неговата партия. Има политици или хора с високо положение, които са от "Тях", или както вие казвате, служат на "Тях". Някой от тези може да ни помогне да започнем нещо по-конкретно. Вие познавате ли някого?

Р. - Аз не мисля, че това е необходимо. Помислете: какво ще обсъждате? Може би плана, който предложих, не е ли така? Но защо? В настоящия момент на тях не им е необходимо да правят нещо в тази насока. «Тяхната» мисия е – «да не вършат нищо». И по тази причина няма да можете да стигнете до съгласие за каквито и да е позитивни действия, и няма да можете да ги изисквате.

К. - Ако това е така, обаче, би трябвало да има някаква реалност, макар и безсмислена..., човек или лице, което би могло да потвърди реалността на тази власт, която вие описвате, като "Те".

Р. - Мисля, че мога да ви удовлетворя, макар и да съм уверен в безсмислието на такова нещо. Аз вече ви казах, че не зная, кой работи за "Тях". Но имам уверение от човек, който трябва да ги познава.

К. - От кого?

Р. - От Троцки. От Троцки зная, че един от «Тях» е бил Валтер Ратенау, който е добре познат от (градчето) Рапало. Той беше последният от "Тях", който заемаше политическа и социална длъжност, защото това беше тоя, който разруши икономическата блокада над СССР. Освен това, той беше един от най-богатите милионери, като Лайонел Ротшилд. Аз мога точно да посоча само тези лица. Мога да посоча и още много хора, длъжността и личността на които, показват принадлежността им към "Тях". Но не мога да потвърдя, че самите тези хора командват или, на кого се подчиняват.

К. - Назовете някои от тях.

Р. - Като организации, това са: Банка "Kuhn.Loeb & Co." от Уол-Стрийт. Тази банка принадлежи на семействата Шиф, Варбург, Льоб и Кун. Аз изброявам тези семейства отделно, но всъщност те всички са сродени помежду си. След това: Baruch, Frankfurter, Altschul, Cohen, Benjamin, Strauss, Steihardt, Blom, Roseman, Lippmann, Lehman, Dreifus, Lamont, Rothschild, Lord, Mandel, Morgenthau, Ezekiel, Lasky. Достатъчно ли са? Ако напрегна паметта си, бих назвал още. Но повтарям, че не зная, точно кои от тях са "Техни", затова бих искал да избегна отговорност в дадения случай. Но съм уверен, че тези хора, при всички случаи, са към "Тях". Разбира се, независимо, принадлежи ли лицето към тях или не, никой не получава никакъв отговор; отговорът ще е само на основание на фактите. «Те» винаги предпочитат такава тактика, и благодарение на това, "Те" са сила, с която трябва да се съобразяваме. Например, ако вие бихте предпочели дипломатически инициативи, тогава не е задължително да търсите личен контакт с "Тях". Необходимо е строго да ограничавате своите планове и хипотези, и всичко, което зависи от неопределени фактори. И след това, трябва само да се чака.

К. - Нямам под ръка картотека, за да проверя всичките имена, които току що назовахте. Но си представям, че всички те се намират някъде много далече. Къде?

Р. - Мнозинството са в САЩ.

К. - Моля ви, трябва да разберете, че ако ние решим да действаме, ще ни трябва много време. А работата е срочна, и работата е срочна за вас, Раковски.

Р. - За мен ли?

К. - Да, за вас. Спомнете си, че делото ви ще е много скоро. Мисля, че може без преувеличение да се каже, че ако имате какво важно да кажете за Кремъл, то трябва да бъде казано преди да се появите пред трибунала. За вас това е решаващ фактор. Аз мисля, че е във ваш личен интерес, по-бързо да ни предложите нещо. Най-важно за вас е да докажете, че вие говорите абсолютната истина, и трябва да го докажете, не за няколко седмици, а за няколко дни. Аз мисля, че ако успеете, то аз бих могъл да ви дам солидни гаранции, че ще ви запазят живота. В противен случай, аз за нищо не отговарям.

Р. - Добре, ще рискувам. Вие не знаете, че Дейвис сега е в Москва? Да, посланикът на Съединените Щати.

К. - Мисля, че да. Той трябваше да се върне.

Р. - Само извънредната ситуация ми дава право, така мисля, против правилата, да използват официален агент.

К. - Отгук можем да направим извод, че американското правителство е зад всичко това...

Р. - Зад, но не зад всичко.

К. - А Рузвелт?

Р. - Какво зная аз ли? Мога само да правя изводи. Имате мания за политически шпионаж. Аз мога, за да ви удовлетворя, да съчиня цяла история. Имам повече от достатъчно въображение, за да събера истински факти и дати, за да е правдоподобно. Най-правдоподобни са очевидните факти. Вижте сами. Помните ли утрото на 24 октомври 1929 г.? Ще дойде време, когато за световната революция този ден ще е по важен от октомври 1917. Този ден, 24 октомври, бе крахът на Ню Йоркската борса, началото на т.н. «Велика депресия», а всъщност – реалната революция. Четирите години на президентването на Хувър бяха години на истинска предреволюционна подготовка, 12-15 милиона участваха в стачките. Февруари 1933 г. е последният удар на тази революция – затварянето на банките. Не е възможно да се направи повече, отколкото направи финансовата мафия, за да разруши класическия американски начин на живот и в икономическо отношение да закабали средния американец, който бе привързан към своята индустриална база. Това е общоизвестно, даже в животинския свят, че всяко подобрене в икономиката води до взрив на паразитизма. А капиталът е огромен паразит. Тази революция 1929 г. в Америка имаше за цел да даде още повече власт над парите, на тези, които вече и така се разпореждаха с тях. Макар че парите са власт, но до 1929 г. тези хора действаха чрез парите, не пряко. Но след 1929 г., те дойдоха на власт в Америка, непосредствено. Човекът, чрез когото те дойдоха на власт в Америка, беше Франклин Рузвелт. Разбрахте ли? Запомнете следното: тази 1929 г., е първата година на истинската Американска революция. Троцки през февруари напуска Русия, а крахът в Америка настъпва през октомври... А финансирането на Хитлер започва юли 1929 г. Вие както и досега ли твърдите, че всичко това са несвързани събития? Четирите години от президентството на Хувър бяха достатъчни за подготовката за завземане на властта в Америка, а също и паралелно в СССР. В Америка това бе извършено с помощта на финансова, а в СССР това трябваше да стане с помощта на война и последващо поражение. И, добър ли е сценария? Вие трябва да разбирате, че изпълнението на план от такива мащаби изискваше специално подготвен човек, който да може да използва изпълнителната власт на САЩ, за «Техните» цели. Тези хора бяха Франклин и Елинор Рузвелт.

К. - И Самият Рузвелт ли принадлежи към «Тях»?

Р. - Не зная, но или е един от «Тях» или е само «Техен» агент. Какво искате повече? Но аз мисля, че Рузвелт напълно е осъзнавал своята мисия. А е действал, или доброволно, или под заплаха? Зная само, че Рузвелт изпълни своята мисия напълно и точно. Повече не питайте, така и така не зная.

К. - Ако трябва да се подходи към Дейвис, под каква форма може да се направи това?

Р. - Първо трябва да намерите личност, като «Барон». Той самият може да е полезен, той е още жив?

К. - Не зная.

(бел. на проф. Столешников: По всичко изглежда, че «Барон» е Едуард Едуардович Есен, чийто партиен псевдоним е бил «Барон». Източник: Николай Евгеньевич Буренин. "ПАМЯТНЫЕ ГОДЫ". Воспоминания. Лениздат 1967).

Р. - Добре, избирайте човека сами. Вашият делегат трябва да се представи конфиденциално, и не като умерен, а като таен опозиционер. Разговорът трябва да е построен умно, отчитайки противоречивата ситуация, в която поставят СССР капиталистическите страни, със своя анти-национал-социалистически съюз. Това е сключване на съюз между сегашните империалисти: Британия и Франция, срещу потенциалните империалисти: Германия и СССР. Целта на словесните изрази в разговора, е да съедини фалшивата Съветска позиция, със съвсем същата фалшива позиция на Американската дипломация. Те също

трябва да поддържат колониалния империализъм, за да защитят демокрацията в Англия и Франция. Ясно ли ви е, че въпросът трябва да бъде поставен на доста строга логическа основа. След това ще е по-лесно да се формулира хипотезата за действие. Първото, за което, нито СССР нито САЩ са заинтересовани, е съществуването на Европейския империализъм, и по този начин въпросът се свежда до персоналната хегемония. Тоест, идеологически и икономически, пряко или косвено, Русия и Америка искат разрушаване на системата, на стария европейски колониализъм. САЩ го искат, даже повече. Ако Европа изгуби цялата си сила в новата война, с изчезването на Европа, като сила, Англия няма свои собствени сили, и още от първия ден ще остане без нищо, и целият център на тежестта на англоезичната Британия ще премине към САЩ. Това е неизбежно, и в политически, и в икономически смисъл... Анализирайте, това което чухте, в светлината на левия заговор, както би могло да се каже, без съображения, да не предизвикате шок в средния американски буржоа. Достигнете ли до тази точка, може да направите прекъсване за няколко дни. След което, отчитайки реакцията, би могло да се върви нататък. Тогава напред трябва да изкарате Хитлер. Тук можете да посочвате всякаква агресия. Хитлер е агресор, и това трябва да го направите, неподдаващо се на съмнение. И след това трябва да минете на въпроса, какви съвместни действия трябва да предприемат САЩ и СССР, предвид неизбежната война между империалистите? Отговорът може да е: неутралитет. Пак може да се спори: да, неутралитет, но това не зависи от желанието на едната страна, а също и от желанието на агресора. Гаранция за неутралитета може да има само, когато агресорът не може да атакува, или това не е благоприятно за него. На това има само един отговор: атака срещу агресора или срещу друга империалистическа държава. От това вече лесно може да се премине към изразяване на нуждата, и моралността, за гарантиране безопасността, и към обосноваване необходимостта от провокиране на сблъсъци между империалистите, ако войната не възникне по техни собствени причини. И ако това бъде прието, макар и само на теория, а то ще бъде прието, тогава може да се премине към отработване на конкретни действия, а това вече е въпрос на техника.

Ето схемата:

- 1). Пакт с Хитлер, с цел разделяне между нас на Чехословакия и Полша.
- 2). Хитлер ще се съгласи. Ако той е способен на блъф заради завоевание, т.е. на завземане на нещо, в съюз с СССР, то за него ще има пълна гаранция, че Англия и Франция ще отстъпят. Той няма да повярва на словесните им заплахи, понеже знае, че тези, които искат да сплашат с военни заплахи, в същото време пропагандират разоръжаване, и тяхното разоръжаване е реално.
- 3). Англия и Франция ще атакуват Хитлер, но не и Сталин. Ще го обясняват на хората, че и двамата са виновни за агресията и разделянето, но стратегическите съображения ги принуждават да разбият подред, първо Хитлер, и чак после Сталин.

К. - А те няма ли и нас да ни мамят с истини?

Р. - Как така? Нима Сталин не се лиши от свободата на действие, за да помогне съществено на Хитлер? Нима не ние му дадохме възможност да продължи войната между капиталистите, до последния човек и патрон? И понеже изтощените Англия и Франция вече имат достатъчно вътрешна революция, то тази революция получава възможност да победи? Или той, като Наполеон, ще мобилизира цяла Европа за сражението с СССР?

Р. - Това е напълно вероятно. Но тук забравяте за съществуването на САЩ. Вие изпускате най-силния фактор, нима Америка не трябва да помогне на Англия и Франция? И в такова положение Америка получава уникалната възможност да продължава войната до пълното изтощение на страните.

К. - А Япония?

Р. - Нима на тях не им е достатъчен Китай? Нека Сталин им гарантира своята ненамеса. Японците много уважават самоубийство, но не дотолкова, че да нападнат едновременно СССР и Китай. Имате ли още възражения?

К. - Не, ако всичко зависеше само от мен, аз бих опитал..., но вие вярвате ли, че "Техният" делегат...?

Р. - Да, вярвам. Не съм имал случай да говоря с него, но забележете един детайл: за назначаването на Дейвис се разбра ноември 1936 г. (веднага след изборите). Ние трябва да предположим, че Рузвелт е искал да го изпрати колкото може по бързо и, имайки предвид точно това - да започне подготвителните стъпки. Всички знаем, че официалната процедура по назначаването отнема повече от два месеца. Аз мисля, че неговото назначаване е било договорено още през август. А какво се случи през август? – Да, през август бяха разстреляни Зиновиев и Каменев. Готов съм да се закълна, че назначаването на Дейвис е свързано с новата "Техна" стратегия, по отношение на Сталин, именно след този разстрел. Аз просто съм уверен в това 100%. С каква вътрешна радост трябва да е наблюдавал Сталин унищожаването на своите врагове? Вие не знаете ли, че той присъстваше на делото на Радек?

К. - Да.

Р. - Вие ще го видите. Поговорите с него. Той чака това от няколко месеца.

К. - Тази нощ трябва да завършим. Но преди да се разделим, аз трябва да зная нещо повече. Да предположим, че всичко това е истина, и всичко ще мине успешно. «Те» ще поставят определени условия. Помислете, какви може да са тези условия?

Р. - Това не е трудно да се отгатне. Първото условие ще е, прекратяване ликвидирането на опозицията, троцкистите, както ги наричат. После "Те" ще искат установяване на определени зони на влияние, както вече споменах – граници, които да отделят формалния комунизъм, от истинския. И това е най-важното условие. Разбира се, ще има взаимни отстъпки, по време на изпълнението на плана. Вие ще видите огромния парадокс, как огромната тълпа врагове, обкръжаващи Сталин, ще се хвърлят да му помагат; не, те не са професионални шпиони, и не са простащи. Вие ще видите влиятелни личности на всички нива в обществото, в това число, и на много високи, които ще помагат на Сталин да строи своя формален Комунизъм, а в същност, приближаването на истинския комунизъм. Разбирате ли ме?

К. - Не много. При тази казуистика, която обкръжава всичко.

Р. - Ако трябва да приключваме, то какво мога да кажа, за да разберете. Марксизма го наричаха Хегелиански. Но на практика не е така. Хегелианският идеализъм е популярното обяснение за хората, на натуралния кабалистичен мистицизъм на Барух Спиноза. «Те», Финансовият Интернационал – всичките са спинозисти! А по-точно ще е да се каже, че спинозизмът е заръчаната им, от "Тях" философия, която е обикновен юдаизъм, но в съвременно изложение. Така че, всеки хегелиянец, всъщност е спинозист, а следователно, и кабалист, и юдеин. Затова всички хегелианци, незабелязано стават спинозисти, а следователно, и формални юдеи; но само временно и ограничено. Въпросът въобще не стои така, както се преподнася от Марксизма: че вследствие унищожаването на противоречията, ще се получи синтез. Това недоразбиране идва от кабалистическата формула: теза-антитеза=синтез. Обаче синтез въобще няма да има. А реално, истината е, че ще има постигане на вътрешната цел и субективно, и обективно, унищожение на враговете на юдейската революция. Вие не го ли забелязвате вече? В Москва - комунизъм, в Ню-Йорк - капитализъм. Това е, като теза и антитеза. В Москва субективен комунизъм, а в Ню-Йорк обективен капитализъм, а истинската цел е – «Те», Финансовият Интернационал с техния еврейски диалектически спинозизъм.

Когато отведоха Раковски, «Гаврила Гаврилич» известно време беше вгълбен в себе си.

Аз го гледах и не го виждах. Моите собствени идеи и концепции изгубиха всяка почва и, във всеки случай, бяха разколебани.

– Какво мислиш ти за всичко това? – попита «Гаврила Гаврилич».

– И аз не зная, и аз не зная, – отговарях аз, и казвах истината. Но добавих: «Мисля, че това е удивителен човек, и ако си имаме работа с фалшификация, то това е най-висшата класа. Той, във всеки случай, е гений».

– Като резултат, ако имаме време, трябва да обменяме мнения. Аз винаги съм се интересувал от твоето мнение на дилетант, лекар. Но сега трябва да изработим програма. Ти си ми нужен, не като професионалист, а като свестен човек. Всичко, което чу, в резултат на твоето особено положение, може да е нищо, а може и да е такова, което по важност надвишава многократно всичко останало. Тук умерени оценки нямат място. Предвид това, бих искал максимално да огранича броя на хората, които знаят за този разговор. Сега знаят, само аз и ти. Сътрудникът, обслужващ магнетофона не знае френски. Това, че ние не говорихме на руски, не беше мой каприз. Накратко, ще съм ти благодарен за превода. Няколко часа поспи. После ще кажа на сътрудника, и той ще ти превърта лентата, толкова пъти, колкото е нужно, за да се преведе на руски и се запише. Това ще е трудна работа. Може да ползваш пишещата машина и да включиш магнетофона на бавна скорост. Когато приключиш с френската версия, аз трябва да я прочета. Няколко пояснения и забележки, аз ще добавя след това сам. Ти пишеш ли на машина?

– Много лошо и много бавно, само с два пръста.

– Ще измислим нещо. Моля ви, правете колкото може по-малко грешки.

«Гаврила Гаврилич» извика охраняващия. Договорихме се да започнем работа в 11 ч., а вече беше почти 7. И се разотидохме да спим.

Извикаха ме точно в 11.

«Гаврила Гаврилич» ми каза да направя две копия на превода. Аз направих три, и третото копие скрих за себе си. Аз рискувах, а той замина за Москва. Не съжалявам, че имах мъжеството да го направя.

Епилог.

Както сега е известно, Сталин послуша съвета на Раковски. Имаше пакт с Хитлер. И Световната Война послужи на интересите само на Световната Революция.

(няколко месеца по-късно)

– Помниш ли разговора с Раковски? Спомняш ли си че Раковски не беше осъден на разстрел? Знаейки всичко, което знаеш ти, Сталин счете, че ще е разумно да изпроба този толкова неочевиден план. Никой нищо не рискува, но има шанс да излезем сухи от водата. Ако напрегнеш паметта си, ще разбереш няколко неща.

– Аз помня достатъчно добре всичко. Не забравяй, че аз слушах всичко това два

пъти, докато го превеждах. Мога ли да разбера, удаде ли ви се да изясните нещо за тези хора, които Раковски наричаше "Те"?

— За да покажа моята конфиденциалност към теб, ще кажа - не! Ние не знаем, с увереност, кои са тези "Те", но в последния момент много от това, за което говореше Раковски, беше потвърдено. Например, оказа се истина, че Хитлер е бил финансиран от Уол-Стрийтските банкери. Всичко останало също е вярно. Тези няколко месеца, през които не съм те виждал, аз посветих на изследване на информацията, дадена ни от Раковски. Истина е, че не успях да установя, кои са "Те" конкретно, защото има антураж от финансисти, политици, учени, и даже свещенослужители от много висок ранг, властта и богатствата на които са на много високи места. Те основно са посредници, и ако оценяваме положението им, по резултатите, то е странно и необяснимо, поне от обичайна гледна точка, как резултатите на дейността им съвпадат с идеите на комунизма. И, разбира се, с много и много специфични комунистически идеи. Но хайде да оставим всичките тези моменти, относно характера, очертаванията и профила, настрана, защото, обективно, както би казал Раковски, те всички, както и Сталин, сляпо и грешейки, реално, строят Комунизма. Те са последвали съвета на Раковски, буква по буква. Нямахме нищо конкретно, но никой нищо не отричаше, и нямаше демаражи. А обратното, те продемонстрираха огромно внимание към всичко. Посланик Дейвис внимателно намекна за миналите процеси срещу троцкистите и даже отиде още по-далече, и намекна, че за общественото мнение в Америка не би било лошо, ако Раковски бъде оправдан. Дейвис бе в курса на всички процеси през март и присъстваше на тях лично, това е нормално. Ние не му разрешихме само да взема със себе си специалисти, за да не обменят информация с обвиняемите. Дейвис не е професионален дипломат и не знае всичките специални техники. Той беше принуден да наблюдава, опитвайки се да установи контакт с погледа си, както и мислехме. Ние мислим, че той повдигна настроението на Раковски и Розенхолц. Раковски по-късно потвърди, че Дейвис е проявил голям интерес към процесите, и Раковски си разменял с него тайно масонско приветствие. Имаше и още един странен случай, който не може да е подправен. На втори март, на разсъмване, някаква тайнствена и много мощна радиостанция предаде следващото съобщение, което ние и получихме: «АМНИСТИЯ, ИЛИ НАЦИСТКАТА ОПАСТНОСТ ЩЕ НАРАСТВА!» Радиограмата бе разшифрована в нашето посолство в Лондон. Вие разбирате, че това съобщение беше от много голяма важност!

— И какво, заплахата беше ли реална?

— Реална, и още как! На 12 март съдебните слушания завършиха, и в 9 часа вечерта съдът се оттегли на съвещание, и точно в този ден, на 12 март, в 5 ч. и 30 минути, сутринта германските войски влязоха в Австрия. Разбира се, това беше конкретна демонстрация на сила! Не е ли така? Или ние трябва тъпо да пропуснем всички намеци на Дейвис, шифрограмата, съпадението на въвеждането на войските в Австрия, с присъдата, а също така, мълчанието на Европа, все едно въобще не я засяга? Не, макар и че не "Ги" видяхме, но ние напълно определено чухме гласа "Им" и разбрахме езика им. [/grigorsimov.blog.bg/](http://grigorsimov.blog.bg/)